Walt Disney's

DONALD DUCK

EEN VROLIJK WEEKBLAD

№ 38
19 SEPT. 1959

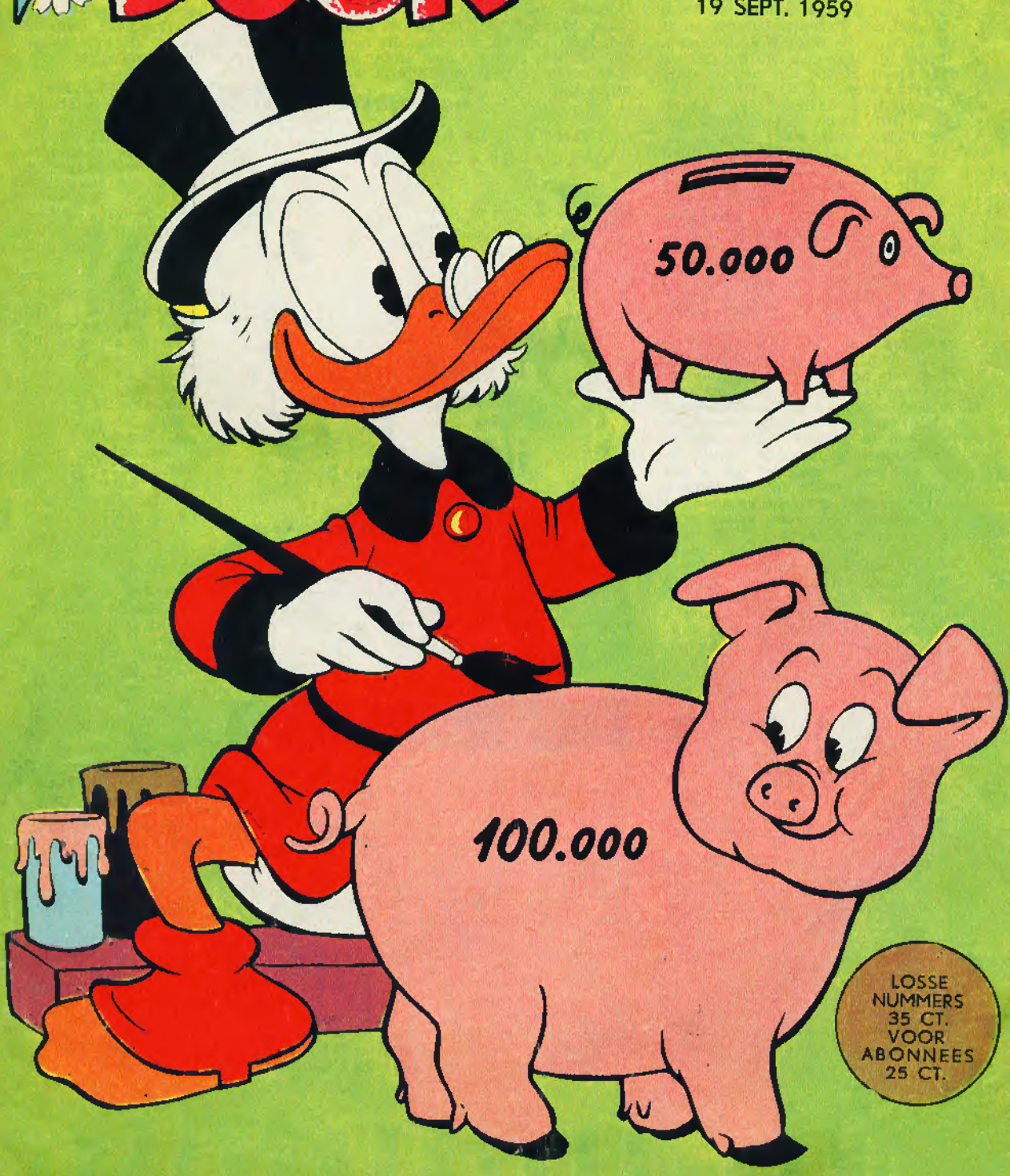

LOSSE NUMMERS 35 CT. VOOR ABONNEES 25 CT.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Van de week zat ik rustig in een makkelijke stoel een pijp te roken, toen opeens Wolfje bij me kwam binnenstormen.
„Oom Donald! Moet u nou toch 'ns horen wat m'n vader weer heeft uitgehaald vandaag!"
Hij struikelde haast over z'n woorden, zo opgewonden was hij. Het bleek dat er die dag door de biggetjes kleren waren opgehaald voor een liefdadigheidsfeest. Toen ze met een wagentje langs het huis van de grote Boze Wolf kwamen, zagen ze daar een enorme zak op de stoep staan met een kaartje waarop stond: VOOR HET LIEFDADIGHEIDSFEEST. Ze waren natuurlijk reuze in hun schik met zo'n grote gift, maar toen ze de zak op hun karretje tilden, vonden ze hem toch eigenlijk wel een beetje te zwaar voor alléén maar kleren! Knor keek Knir 'ns aan, die helemaal bleek was geworden en fluisterde: „De boze Wolf is er natuurlijk ingekropen om ons te vangen! Maar ik heb een mooi plannetje! Als we nu eens.... bzzz...., bzzz...."
„Ja, dat doen we!" riep Knar. „Kom mee!"
Een paar minuten later voelde de boze Wolf, die inderdaad in de zak zat, het wagentje stilhouden. Hij werd opgetild en een huis binnengedragen. „Aha!" grinnikte hij. „Nu komt mijn kans om ze te pakken te krijgen!" Hij maakte z'n zakmes open, sneed een gat in de zak en.... zag, dat hij in een kamer was, waar allerlei mensen de ingezamelde kleren stonden uit te zoeken! Een grote, zware man kwam op hem af en zei: „Tjonge, da's nog 'ns leuk, meneer Wolf, dat u ons komt helpen! Gaat u hier maar staan!" En zo maakte de grote boze Wolf mooie stapeltjes van overhemden en broeken en schoenen, terwijl de drie biggetjes buiten stonden te lachen om hun geslaagde list. „Vader is doodmoe thuisgekomen en meteen

naar bed gegaan," eindigde Wolfje. „Ik ga nu maar weer, het is voor mij ook bedtijd geworden! Dag, Oom Donald!"
„Dag Wolfje!" zei ik en ik hield een lucifertje bij m'n pijp, die zonder dat ik 't gemerkt had, onder het spannende verhaal van Wolfje was uitgegaan.

OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NO. 38

Kun je raden welk spreekwoord door deze rebus wordt afgebeeld? Het zijn in totaal veertien woorden. Als je het weet, schrijf het dan op een briefkaart en stuur die voor 26 september aan Donald Duck, Postbus 792, Amsterdam.
Denk er om dat je naam en adres duidelijk op de kaart moet vermelden en schrijf in de linkerbovenhoek „oplossing 38".
Veel succes, allemaal!

OPLETTEN ALLEMAAL

Hier volgen de namen en adressen van de prijswinnaars en winnaressen v. d. prijsvraag in no. 31.
Eerste prijs: Rinkie Schiemer, **Beetsterzwaag.**
Tweede prijs: Rob Overwijn, **Amsterdam.**
3e t/m 12e prijs; H. v. d. Enden, **Luyksgestel**; Geertje Keessen, **Aalsmeer**; Henk Koersen, **Bathmen**; Annie Knuistingh-Neven, **Lekkerkerk**; R. Ligterink, **Den Bosch**; Ina Verschage, **Den Haag**; Gewo de Jager, **Peize**; A. Need, **Leerdam**; Albert v. d. Heuvel, **Wychen**; Sientje Dommerholt, **Hellendoorn.** 13 t/m 22e prijs: Wim d. Mol, **Kalwijk a. Zee**; Rein Reinsma, **Nijemirdum**; Lenie v. d. Bos, **Poeldijk**; Michel Pouwelsen, **Wessem**; Gerard Heeringa, **R'dam 8**; A. v. Veen, **Weesp**; Chris Bouter, **'s Graveland**; Dorreke Wielenga, **Heemstede**; Lenie v. d. Berg, **H. I. Ambacht**; A. R. Meyer, **Thomerij S.E.M. France.**
De opl. v. prijsvraag no. 36 luidt: **Hugo de Groot**

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Als ik 's ochtends de postbode zie aankomen, ruim ik maar vast m'n bureau op, want hij brengt iedere dag zóveel brieven van jullie, dat ik er haast onder bedolven word! Dan ga ik er echt voor zitten om op m'n gemak te lezen, wat jullie allemaal overkomen is. Jullie weten mijn adres toch nog wel? Hel is: „Donald Duck", Postbus 792, Amsterdam. Links bovenaan in de hoek van de envelop moet je zetten: Oom Donalds Brievenbus, en op de achterkant duidelijk je naam en adres.

ANNIE VAN DE AARSSEN, HALSTEREN. Wat een leuke brief heb jij me geschreven, Annie, met al die grappige tekeningetjes erbij! Hoe gaat het met jouw konijntje? Weet je, dat je me nog niet eens gezegd hebt, hoe het eigenlijk heet?

WILLY RENSEN, TREEBEEK. Ik denk dat Pat Boone het op 't ogenblik een beetje le druk heeft om jou een foto met z'n handtekenlng te sturen, Willy, en misschien is hij ook wel met vakantie! Je moet de hartelijke groeten hebben van Kwik, Kwek en Kwak, die 't reuze fijn vonden dat je aan hen gedacht hebt!

TRUUS BAAN, VARSSEVELD. Heb je al veel gezwommen dit jaar, Truus? Het zal best, hè, want het is zo vreselijk warm geweest van de zomer! Waar ben je eigenlijk naar toe geweest in de vakantie? Want dat heb je me nog niet eens geschreven!

FREDDY KLINGE, ROTTERDAM. Hoe vind je het, Freddy, dat je nu zo opeens in onze brievenbus staat? Hoe gaat het er mee? Alle vriendjes uit Duckstad doen je de hartelijke groeten en wensen je het allerbeste, vooral Kwik, Kwek en Kwak, Wolfje, Knabbel en Babbel en de biggetjes!

Eerste prijs: Een prima fototoestel, winkelwaarde ƒ 28.—; tweede prijs: een mooie vulpen met gouden pen, winkelwaarde ƒ 16.50; derde t.m. twaalfde prijs: een „Donald Duck" lepel en vork; dertiende t.m. tweeëntwintigste prijs: 'n Donald Duck"-vulpotlood.

DONALD DUCK · Een vrolijk weekblad

Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Hoofdkantoren Huidepetterstraat 20, Amsterdam-C, Postbus 497, Telefoon 36800.

Abonnementsprijs: Nederland 25 cent per week of ƒ 5,35 per kwartaal. Losse nummers 35 cent. Voor België 50 fr. per 13 nummers. Adres voor België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 34, Berchem-Antwerpen, Telefoon 38106, P.C.R. 88491. — Ned. Antillen, Suriname en Ned. Nieuw-Guinea ƒ 14,— per jaar. Overig buitenland ƒ 17,— per jaar. Gironbetaling: Uitsluitend indien U het blad per post ontvangt, gelieve U te storten op postgirorekening 119133 ten name van De Geïllustreerde Pers N.V., Amsterdam. Indien het blad door een wederverkoper bij U wordt afgeleverd, gelieve U te storten op de rekening van het betreffende bijkantoor, waarvan wij of de wederverkoper U het girorecument gaarne zullen opgeven.

ATTENTIE! Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgeefster is het niet geoorloofd dit blad op je minste in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. © 1959 Walt Disney Productions. World rights reserved. — Uitgave De Geïllustreerde Pers N.V.

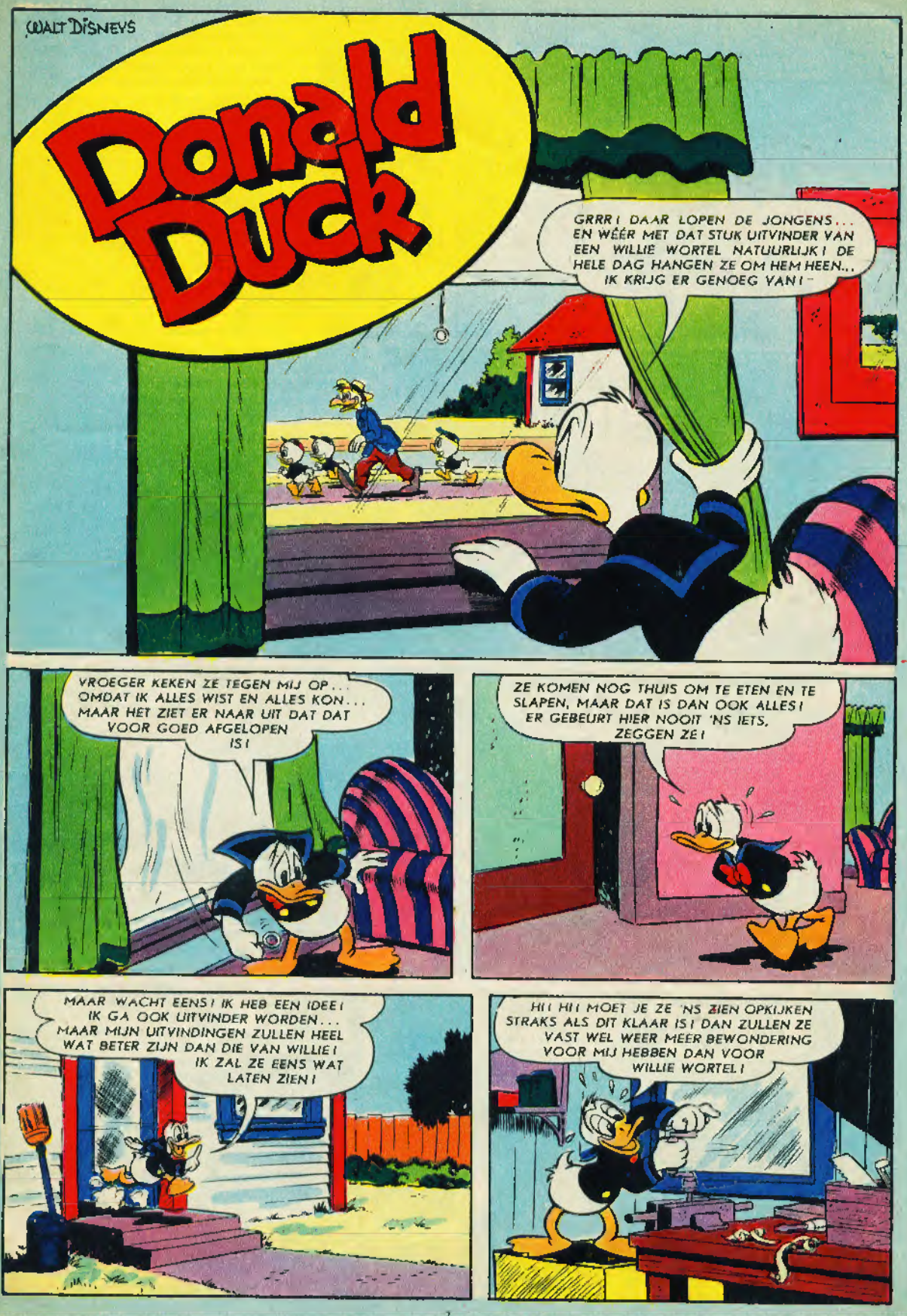
WALT DISNEY'S
Donald Duck
GRRR! DAAR LOPEN DE JONGENS... EN WÉÉR MET DAT STUK UITVINDER VAN EEN WILLIE WORTEL NATUURLIJK! DE HELE DAG HANGEN ZE OM HEM HEEN... IK KRIJG ER GENOEG VAN!
VROEGER KEKEN ZE TEGEN MIJ OP... OMDAT IK ALLES WIST EN ALLES KON... MAAR HET ZIET ER NAAR UIT DAT DAT VOOR GOED AFGELOPEN IS!
ZE KOMEN NOG THUIS OM TE ETEN EN TE SLAPEN, MAAR DAT IS DAN OOK ALLES! ER GEBEURT HIER NOOIT 'NS IETS, ZEGGEN ZE!
MAAR WACHT EENS! IK HEB EEN IDEE! IK GA OOK UITVINDER WORDEN... MAAR MIJN UITVINDINGEN ZULLEN HEEL WAT BETER ZIJN DAN DIE VAN WILLIE! IK ZAL ZE EENS WAT LATEN ZIEN!
HI! HI! MOET JE ZE 'NS ZIEN OPKIJKEN STRAKS ALS DIT KLAAR IS! DAN ZULLEN ZE VAST WEL WEER MEER BEWONDERING VOOR MIJ HEBBEN DAN VOOR WILLIE WORTEL!

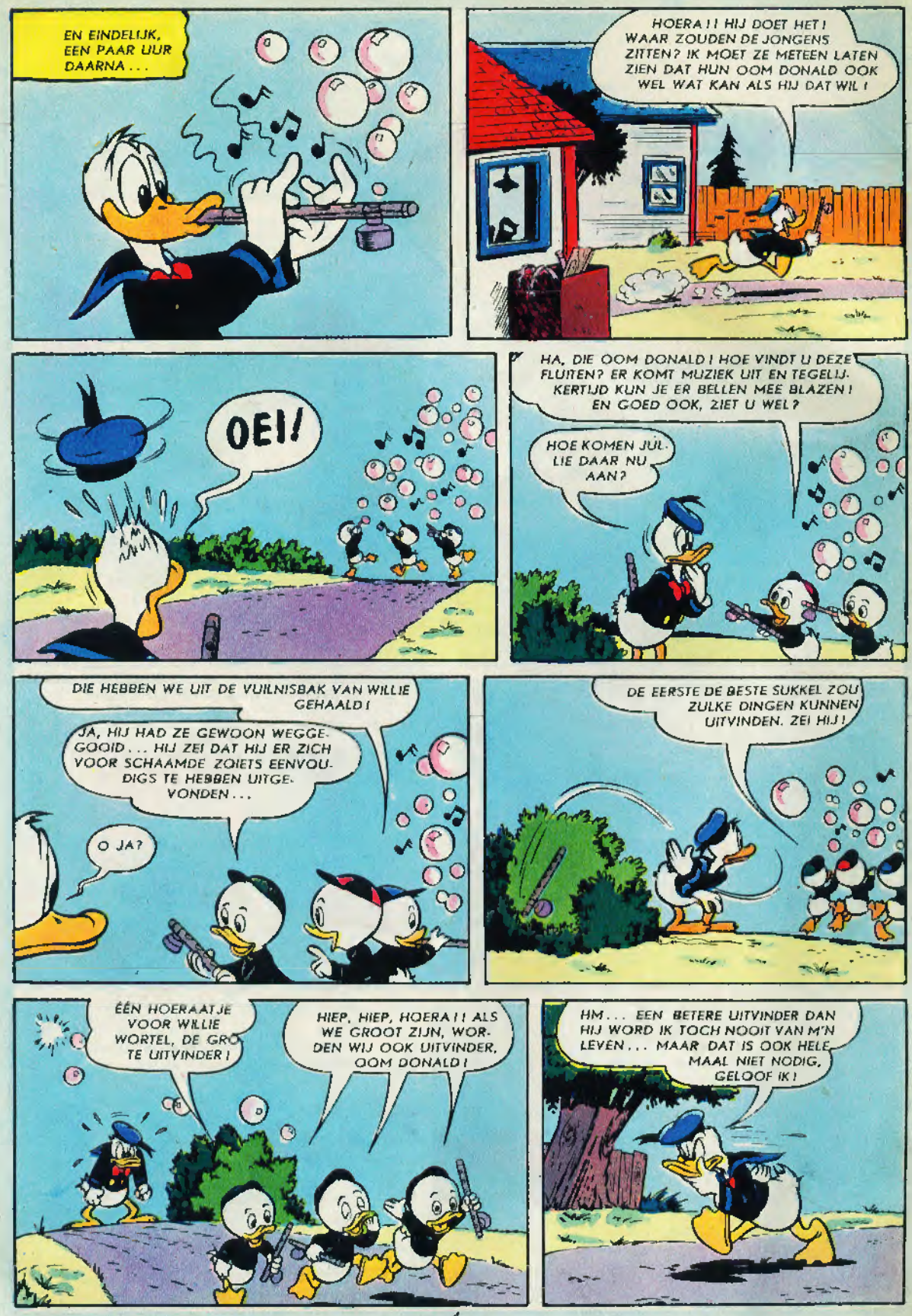
EN EINDELIJK, EEN PAAR UUR DAARNA . . .
HOERA ! ! HIJ DOET HET ! WAAR ZOUDEN DE JONGENS ZITTEN? IK MOET ZE METEEN LATEN ZIEN DAT HUN OOM DONALD OOK WEL WAT KAN ALS HIJ DAT WIL !
OEI!
HA, DIE OOM DONALD ! HOE VINDT U DEZE FLUITEN? ER KOMT MUZIEK UIT EN TEGELIJKERTIJD KUN JE ER BELLEN MEE BLAZEN ! EN GOED OOK, ZIET U WEL?
HOE KOMEN JULLIE DAAR NU AAN?
DIE HEBBEN WE UIT DE VUILNISBAK VAN WILLIE GEHAALD !
JA, HIJ HAD ZE GEWOON WEGGEGOOID . . . HIJ ZEI DAT HIJ ER ZICH VOOR SCHAAMDE ZOIETS EENVOUDIGS TE HEBBEN UITGEVONDEN . . .
O JA?
DE EERSTE DE BESTE SUKKEL ZOU ZULKE DINGEN KUNNEN UITVINDEN. ZEI HIJ !
ÉÉN HOERAATJE VOOR WILLIE WORTEL, DE GROTE UITVINDER !
HIEP, HIEP, HOERA ! ! ALS WE GROOT ZIJN, WORDEN WIJ OOK UITVINDER, OOM DONALD !
HM . . . EEN BETERE UITVINDER DAN HIJ WORD IK TOCH NOOIT VAN M'N LEVEN . . . MAAR DAT IS OOK HELEMAAL NIET NODIG, GELOOF IK !

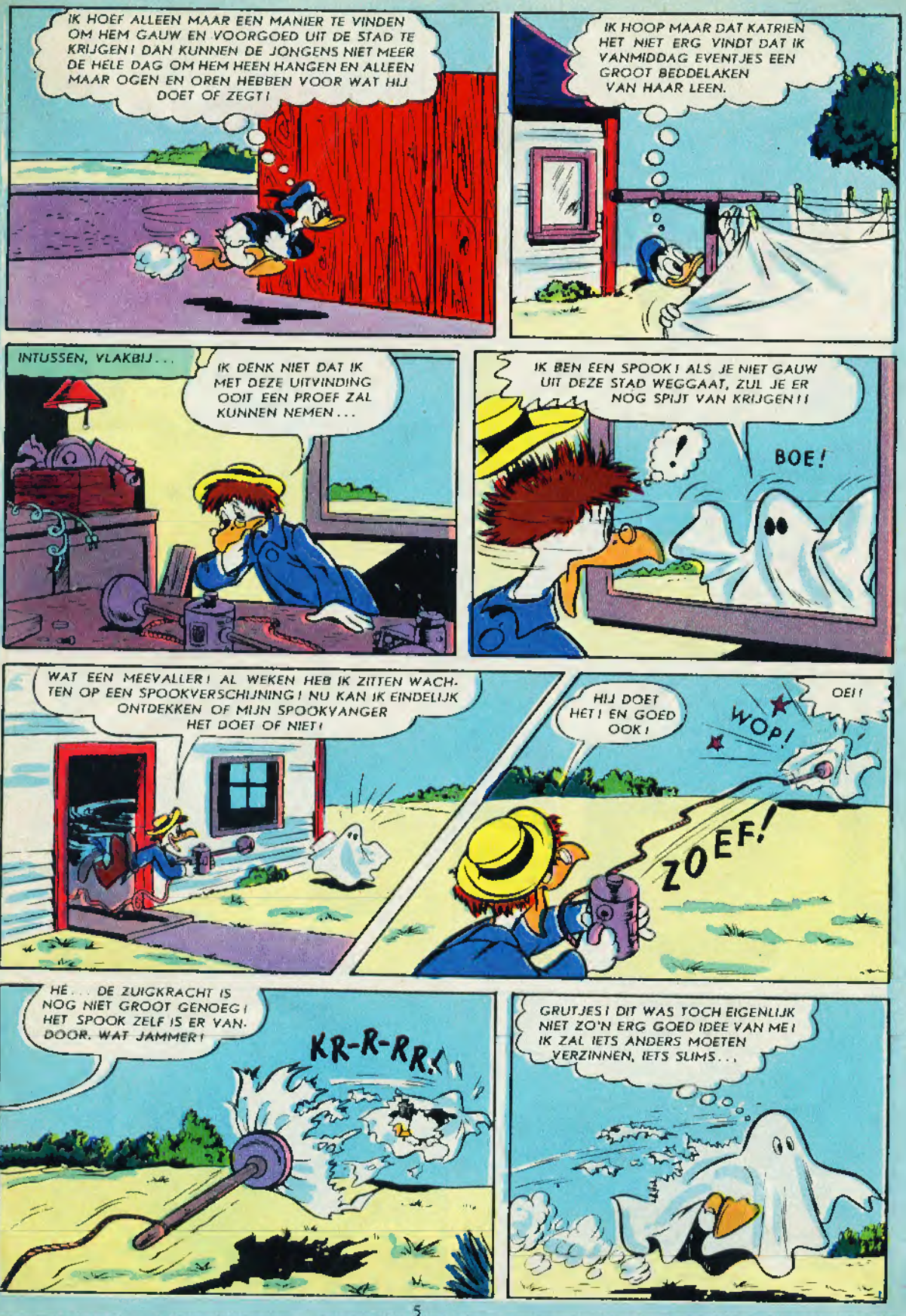
IK HOEF ALLEEN MAAR EEN MANIER TE VINDEN OM HEM GAUW EN VOORGOED UIT DE STAD TE KRIJGEN! DAN KUNNEN DE JONGENS NIET MEER DE HELE DAG OM HEM HEEN HANGEN EN ALLEEN MAAR OGEN EN OREN HEBBEN VOOR WAT HIJ DOET OF ZEGT!
IK HOOP MAAR DAT KATRIEN HET NIET ERG VINDT DAT IK VANMIDDAG EVENTJES EEN GROOT BEDDELAKEN VAN HAAR LEEN.
INTUSSEN, VLAKBIJ...
IK DENK NIET DAT IK MET DEZE UITVINDING OOIT EEN PROEF ZAL KUNNEN NEMEN...
IK BEN EEN SPOOK! ALS JE NIET GAUW UIT DEZE STAD WEGGAAT, ZUL JE ER NOG SPIJT VAN KRIJGEN!!
BOE!
WAT EEN MEEVALLER! AL WEKEN HEB IK ZITTEN WACHTEN OP EEN SPOOKVERSCHIJNING! NU KAN IK EINDELIJK ONTDEKKEN OF MIJN SPOOKVANGER HET DOET OF NIET!
HIJ DOET HET! EN GOED OOK!
OEI!
WOP!
ZOEF!
HÉ... DE ZUIGKRACHT IS NOG NIET GROOT GENOEG! HET SPOOK ZELF IS ER VANDOOR. WAT JAMMER!
KR-R-RR!
GRUTJES! DIT WAS TOCH EIGENLIJK NIET ZO'N ERG GOED IDEE VAN ME! IK ZAL IETS ANDERS MOETEN VERZINNEN, IETS SLIMS...

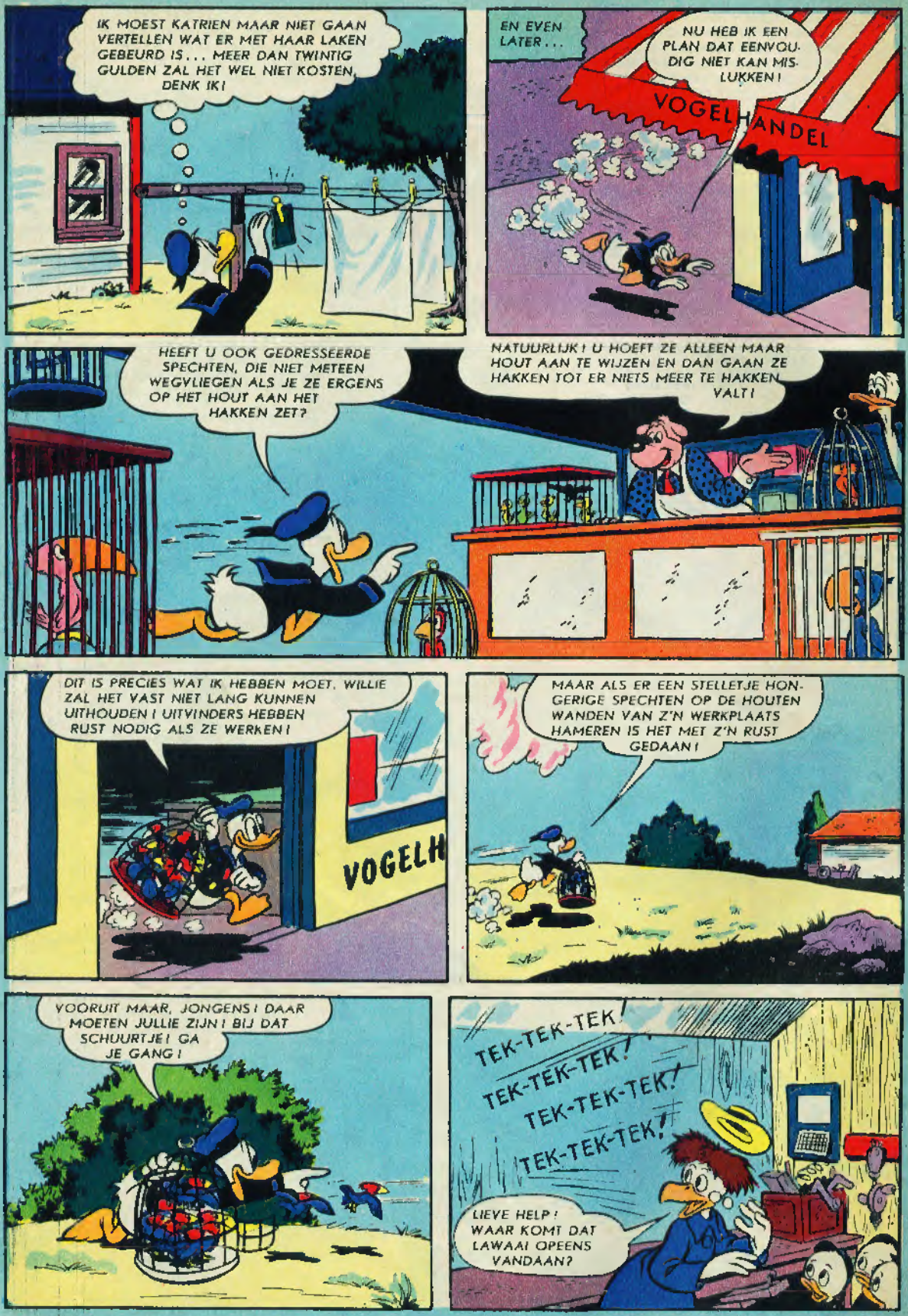
IK MOEST KATRIEN MAAR NIET GAAN VERTELLEN WAT ER MET HAAR LAKEN GEBEURD IS... MEER DAN TWINTIG GULDEN ZAL HET WEL NIET KOSTEN, DENK IK!
EN EVEN LATER...
NU HEB IK EEN PLAN DAT EENVOUDIG NIET KAN MISLUKKEN!
VOGELHANDEL
HEEFT U OOK GEDRESSEERDE SPECHTEN, DIE NIET METEEN WEGVLIEGEN ALS JE ZE ERGENS OP HET HOUT AAN HET HAKKEN ZET?
NATUURLIJK! U HOEFT ZE ALLEEN MAAR HOUT AAN TE WIJZEN EN DAN GAAN ZE HAKKEN TOT ER NIETS MEER TE HAKKEN VALT!
DIT IS PRECIES WAT IK HEBBEN MOET. WILLIE ZAL HET VAST NIET LANG KUNNEN UITHOUDEN! UITVINDERS HEBBEN RUST NODIG ALS ZE WERKEN!
VOGELH
MAAR ALS ER EEN STELLETJE HONGERIGE SPECHTEN OP DE HOUTEN WANDEN VAN Z'N WERKPLAATS HAMEREN IS HET MET Z'N RUST GEDAAN!
VOORUIT MAAR, JONGENS! DAAR MOETEN JULLIE ZIJN! BIJ DAT SCHUURTJE! GA JE GANG!
TEK-TEK-TEK!
TEK-TEK-TEK!
TEK-TEK-TEK!
TEK-TEK-TEK!
LIEVE HELP! WAAR KOMT DAT LAWAAI OPEENS VANDAAN?

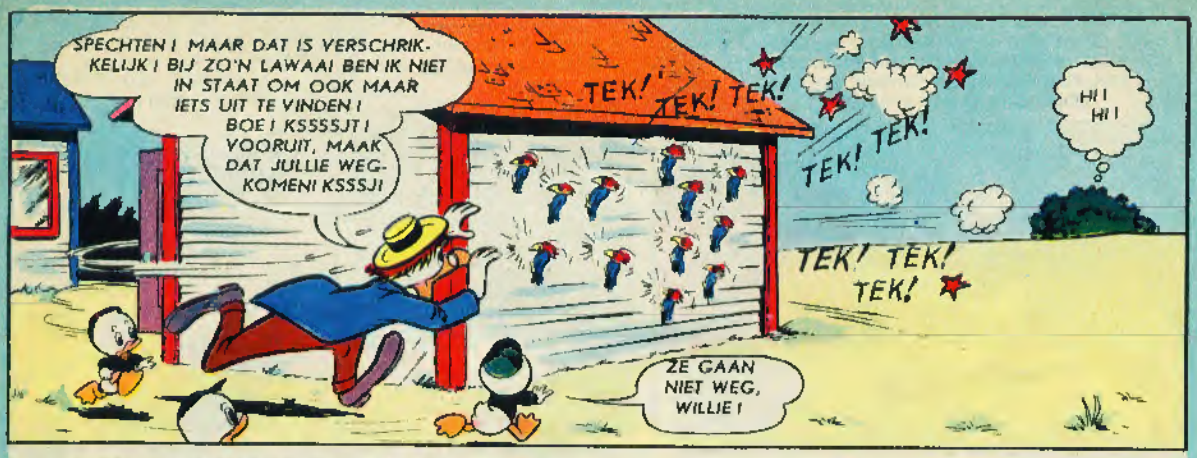
SPECHTEN! MAAR DAT IS VERSCHRIKKELIJK! BIJ ZO'N LAWAAI BEN IK NIET IN STAAT OM OOK MAAR IETS UIT TE VINDEN! BOE! KSSSSJT! VOORUIT, MAAK DAT JULLIE WEGKOMEN! KSSSJ!
TEK! TEK! TEK!
TEK! TEK!
TEK! TEK! TEK!
HI! HI!
ZE GAAN NIET WEG, WILLIE!

IK BEN BLIJ DAT DE JONGENS ER BIJ ZIJN! NU KUNNEN ZE 'NS ZIEN DAT DE GROTE UITVINDER GEEN RAAD WEET ALS ER ECHTE MOEILIJKHEDEN OP DE PROPPEN KOMEN! HI! HI! HI!

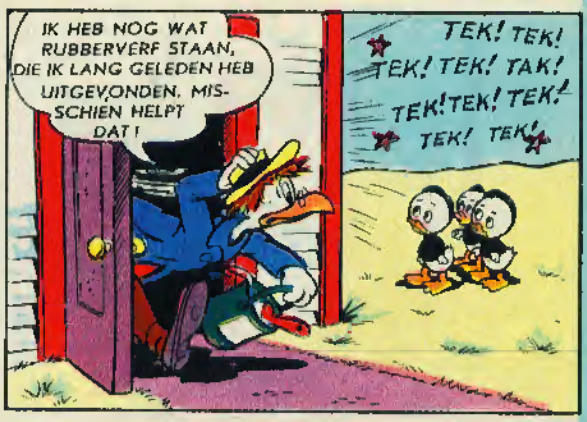
IK HEB NOG WAT RUBBERVERF STAAN, DIE IK LANG GELEDEN HEB UITGEVONDEN. MISSCHIEN HELPT DAT!
TEK! TEK!
TEK! TEK! TAK!
TEK! TEK! TEK!
TEK! TEK!

IN EEN PAAR MINUTEN IS HET DROOG EN DAN WEET IK OF IK HIER KAN BLIJVEN WERKEN OF DAT IK ERGENS ANDERS NAAR TOE MOET..
TEK!
TEK!
TEK!
TEK!

EN VIJF MINUTEN LATER...
?
IK BLIJF HIER! ER IS GEEN GELUIDJE MEER TE HOREN DOOR DIE RUBBERLAAG!

OEI! WAT WAS DAT KNAP VAN JE, WILLIE! VOOR IEDERE MOEILIJKHEID HEB JE EEN UITVINDING KLAAR LIGGEN, 'T IS GEWOON FANTASTISCH!
NIEMAND KAN BETER UITVINDEN DAN JIJ!

DAAR GAAN AL MIJN SPECHTEN... VIJFENVEERTIG GULDEN HEB IK VOOR ZE MOETEN BETALEN... EN HET HEEFT NIETS UITGEHAALD. ZE HEBBEN NOG VEEL MEER BEWONDERING VOOR HEM DAN OOIT!

IK WEET ECHT NIET MEER WAT IK ER AAN MOET DOEN... WACHT EENS! MISSCHIEN HEB IK WEL TE SLIM WILLEN ZIJN! MISSCHIEN WERKT EEN EENVOUDIG PLANNETJE BETER...
LAAT 'NS ZIEN, ALS IK HEM NU 'NS EEN VALS TELEGRAM STUUR...
JA! DAT IS HET! WAT ONTZETTEND DOM VAN ME DAT IK DAAR NIET EERDER AAN HEB GEDACHT!
EN EVEN LATER...
EEN TELEGRAM VOOR MENEER W. WORTEL!
DAT BEN IK! DANK U WEL, HOOR!
OEI! DIT IS EEN UITNODIGING VOOR EEN UITVINDERSVERGADERING OP EEN EILAND IN DE STILLE ZUIDZEE! IK MOET ER METEEN NAAR TOE KOMEN, STAAT HIER!
GRUT-JES! DAT IS EEN EIND WEG, ZEG!
DAT DUURT WEL EEN PAAR DAGEN VOORDAT JE ER BENT!
IK ZAL M'N KOFFERS INPAKKEN EN DAN GA IK ER VANDOOR!
HA!
ALS HIJ DAAR EENMAAL IS WORDT HIJ MISSCHIEN WEL GEVANGEN GENOMEN DOOR INBOORLINGEN EN KOMT HIJ NOOIT MEER TERUG!
NOU, DAN GA IK MAAR, JONGENS! TOT ZIENS!
MOET JE ER ECHT NAAR TOE, WILLIE?
WE ZULLEN JE HIER WEL HEEL ERG MISSEN...
HÉ, IK HEB EEN IDEE! WAAROM GAAN JULLIE NIET MET ME MEE NAAR DE STILLE ZUIDZEE? MAAR DAN MOETEN JULLIE WEL EERST VRAGEN OF JE OOM DONALD HET GOED VINDT!
DAT ZOU NOG 'NS LEUK ZIJN!

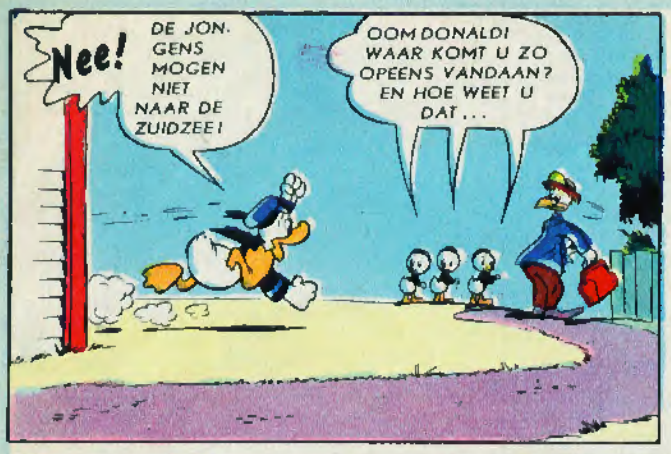
Nee!
DE JONGENS MOGEN NIET NAAR DE ZUIDZEE!
OOM DONALD! WAAR KOMT U ZO OPEENS VANDAAN? EN HOE WEET U DAT...

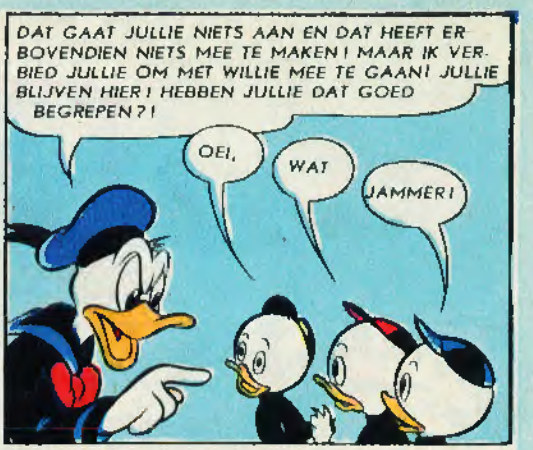
DAT GAAT JULLIE NIETS AAN EN DAT HEEFT ER BOVENDIEN NIETS MEE TE MAKEN! MAAR IK VERBIED JULLIE OM MET WILLIE MEE TE GAAN! JULLIE BLIJVEN HIER! HEBBEN JULLIE DAT GOED BEGREPEN?!
OEI,
WAT
JAMMER!

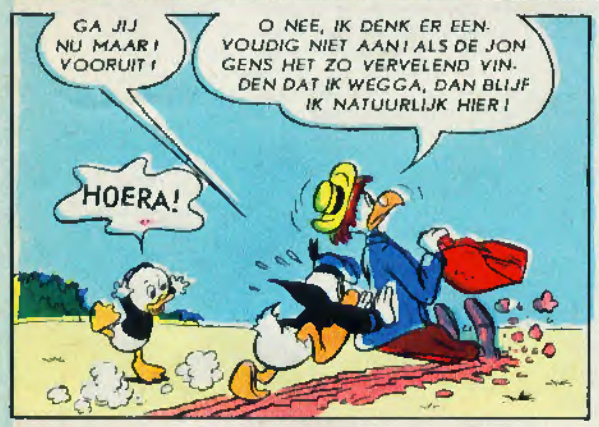
GA JIJ NU MAAR! VOORUIT!
O NEE, IK DENK ER EENVOUDIG NIET AAN! ALS DE JONGENS HET ZO VERVELEND VINDEN DAT IK WEGGA, DAN BLIJF IK NATUURLIJK HIER!
HOERA!

BOVENDIEN BEN IK NET DRUK BEZIG MET EEN HEEL NIEUWE UITVINDING... IK PROBEER WARMTE EN ELEKTRICITEIT OP TE WEKKEN UIT DE BLADEREN VAN KLIMOP, ZIE JE!

BOE! HOE!

WAT IS ER AAN DE HAND, OOM DONALD? W-WAAROM HUILT U NOU?...
IK H-HUIL OMDAT IK ER ZIN IN HEB! (SNIK!)

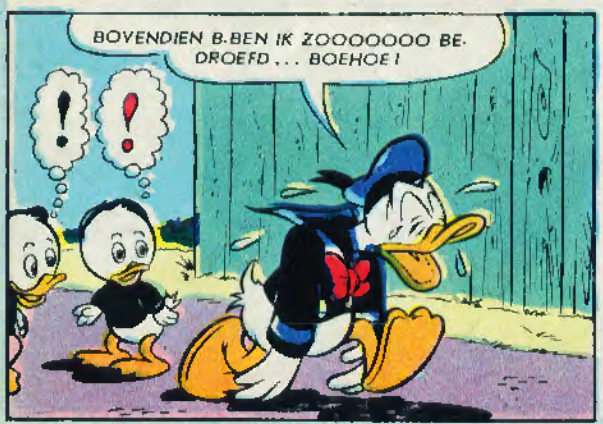
BOVENDIEN B-BEN IK ZOOOOOOO BEDROEFD... BOEHOE!

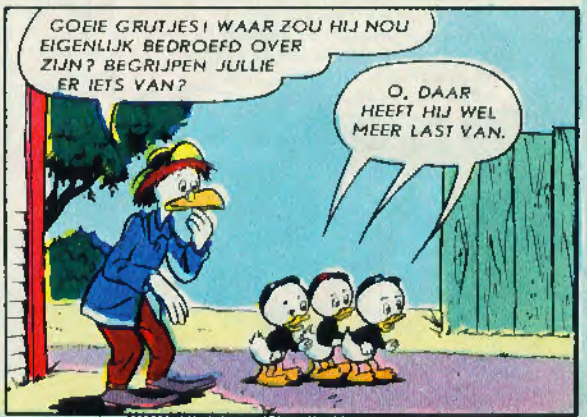
GOEIE GRUTJES! WAAR ZOU HIJ NOU EIGENLIJK BEDROEFD OVER ZIJN? BEGRIJPEN JULLIE ER IETS VAN?
O, DAAR HEEFT HIJ WEL MEER LAST VAN.

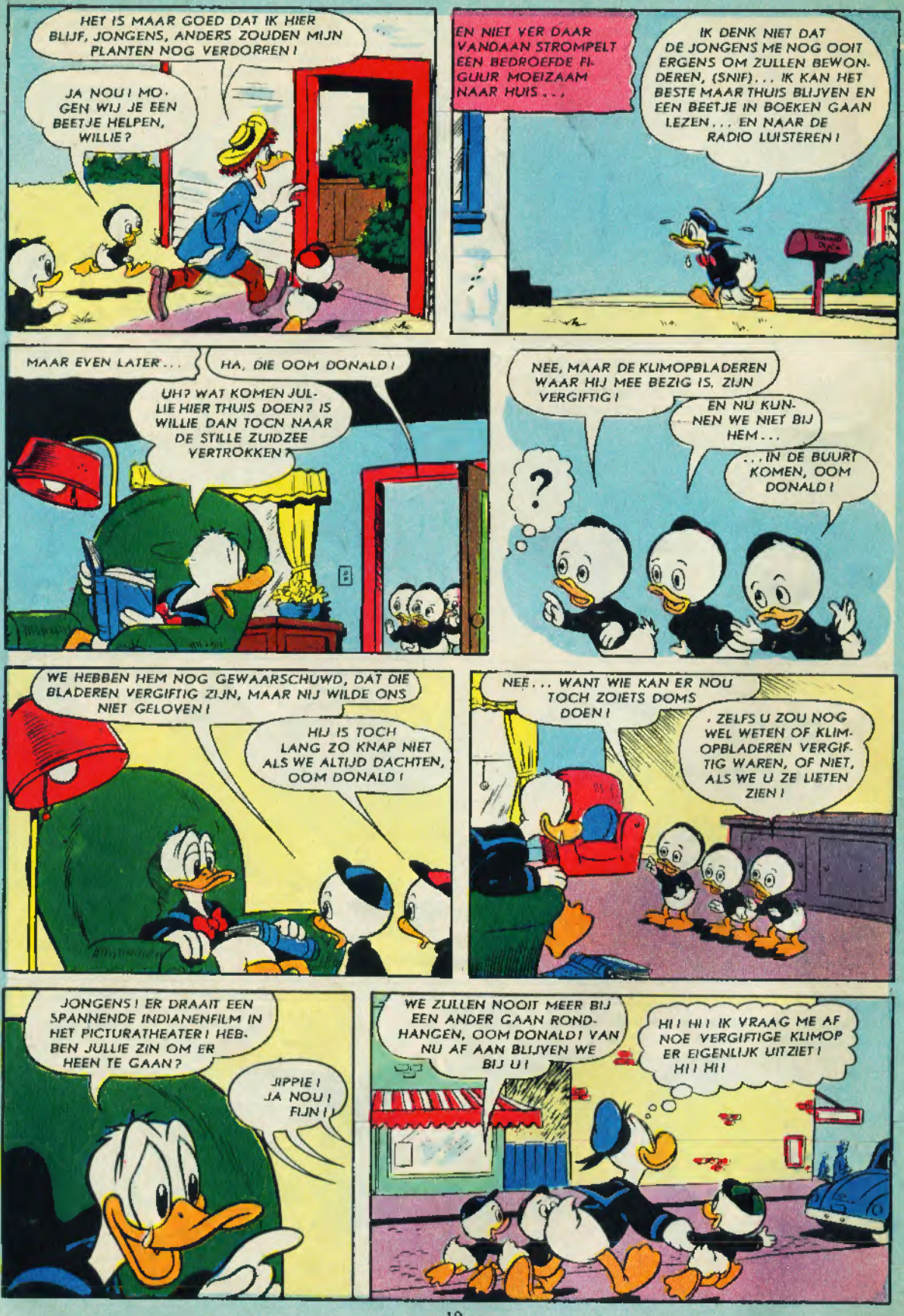
HET IS MAAR GOED DAT IK HIER BLIJF, JONGENS, ANDERS ZOUDEN MIJN PLANTEN NOG VERDORREN!
JA NOU! MOGEN WIJ JE EEN BEETJE HELPEN, WILLIE?
EN NIET VER DAAR VANDAAN STROMPELT EEN BEDROEFDE FIGUUR MOEIZAAM NAAR HUIS...
IK DENK NIET DAT DE JONGENS ME NOG OOIT ERGENS OM ZULLEN BEWONDEREN, (SNIF)... IK KAN HET BESTE MAAR THUIS BLIJVEN EN EEN BEETJE IN BOEKEN GAAN LEZEN... EN NAAR DE RADIO LUISTEREN!
MAAR EVEN LATER...
HA, DIE OOM DONALD!
UH? WAT KOMEN JULLIE HIER THUIS DOEN? IS WILLIE DAN TOCH NAAR DE STILLE ZUIDZEE VERTROKKEN?
NEE, MAAR DE KLIMOPBLADEREN WAAR HIJ MEE BEZIG IS, ZIJN VERGIFTIG!
EN NU KUNNEN WE NIET BIJ HEM...
...IN DE BUURT KOMEN, OOM DONALD!
?
WE HEBBEN HEM NOG GEWAARSCHUWD, DAT DIE BLADEREN VERGIFTIG ZIJN, MAAR HIJ WILDE ONS NIET GELOVEN!
HIJ IS TOCH LANG ZO KNAP NIET ALS WE ALTIJD DACHTEN, OOM DONALD!
NEE... WANT WIE KAN ER NOU TOCH ZOIETS DOMS DOEN!
, ZELFS U ZOU NOG WEL WETEN OF KLIMOPBLADEREN VERGIFTIG WAREN, OF NIET, ALS WE U ZE LIETEN ZIEN!
JONGENS! ER DRAAIT EEN SPANNENDE INDIANENFILM IN HET PICTURATHEATER! HEBBEN JULLIE ZIN OM ER HEEN TE GAAN?
JIPPIE! JA NOU! FIJN!!
WE ZULLEN NOOIT MEER BIJ EEN ANDER GAAN RONDHANGEN, OOM DONALD! VAN NU AF AAN BLIJVEN WE BIJ U!
HI! HI! IK VRAAG ME AF NOE VERGIFTIGE KLIMOP ER EIGENLIJK UITZIET! HI! HI!

WALT DISNEY
Knabbel en Babbel
KIJK 'NS WAT IK GEVONDEN HEB, KNABBEL!
DAAR STAAT IEMAND PINDA'S TE KOPEN! KOM MEE, MISSCHIEN KRIJGEN WIJ ER WEL 'N PAAR!
PINDA'S
SSSST! STIL EEN BEETJE! WE MOETEN NET DOEN ALSOF WE HEEL AARDIGE DIERTJES ZIJN, ANDERS KRIJGEN WE GEEN PINDA'S VAN HEM!
JA MAAR, KNABBEL... IK...
KOM NOU TOCH MEE!
BAH! BAH! BAH!
WAT EEN REUZE LEUKE BEESTJES ZIJN DAT TOCH!
ZO... DUS KNABBEL WIL NIET NAAR ME LUISTEREN!
JULLIE WILLEN VAST WEL EEN PAAR PINDAATJES VAN ME HEBBEN, HÈ? NOU, GA JE GANG MAAR!
GRRRRRR!

BLIKSEM! IK WIST NIET DAT ZE ZO VALS KONDEN ZIJN!
GRRRRR! SNEP! SNEP! GRRR!
ZO! DIE ZIJN WE NU TENMINSTE KWIJT!
WAT IS ER MET JOU AAN DE HAND? BEN JE SOMS NIET LEKKER GEWORDEN?!
NEE! MAAR IK HEB GENOEG VAN DIT PARK! EN IK WIL NIET MEER LIEF DOEN OM PINDA'S TE KRIJGEN.
IK GELOOF DAT JE EEN KLAP OP JE HOOFD MOET HEBBEN!
WEET JE WAT 'T IS? WE ZITTEN IN EEN SLEUR!
IN EEN SL.SLEUR?
GRUTJES JA, MISSCHIEN HEB JE WEL GELIJK, BABBEL! HET IS HIER IEDERE DAG ZO'N BEETJE HETZELFDE LIEDJE!
KIJK NOU 'NS NAAR DIT PAPIERTJE! IK HEB HET JE NET AL WILLEN LATEN ZIEN!
HÉ! HIER STAAT DAT JE UIT DE SLEUR KOMT ALS JE NAAR HET MOOIE HAWAII GAAT! DAT IS EEN IDEE!
BREEK UIT DIE SLEUR! REIS NAAR MOOI HAWAII
DOE HET NU!
JA. ALS WE NU MAAR WISTEN WAAR DAT HAWAII WAS, DAN ZOUDEN WE ER METEEN NAAR TOE KUNNEN GAAN! DAT ZOU FIJN ZIJN!
WACHT EENS, IK WÉÉT WAAR HET IS! HET LIGT MIDDEN IN DE OCEAAN!
EN DE OCEAAN BEGINT BIJ HET STRAND! KOM MEE, BABBEL! WE GAAN MET Z'N TWEETJES NAAR HAWAII!
HOERA! WE RAKEN UIT DE SLEUR! JIPPIE JIPPIE JEE!

LATER . . .
NOU, WE ZIJN AAN 'T STRAND, BABBEL! NU HOEVEN WIJ ALLEEN NOG DE OCEAAN OVER!
O, DAT IS ZO GEBEURD! KOM MIJ MAAR ACHTER-NA! WE GAAN ER OVER ZWEMMEN!
HÉ! STOP!! NIET DOEN! KOM TERUG!!
JIPPIE!
LETS!
PLATS!
KIJK UIT!
OEI!
BLUB!
Woem!
WAT HEB JE NU WEER VOOR IETS DOMS IN JE HOOFD GEHAALD?! JE KUNT TOCH NIET NAAR HAWAII ZWEMMEN!
NEE, DAT IS WAAR..
WE MOETEN AAN EEN BOOTJE OF ZOIETS ZIEN TE KOMEN!
HÉ, KIJK! MISSCHIEN KUNNEN WE DAT WEL GEBRUIKEN! IEMAND HEEFT EEN OUDE BINNENBAND OP HET STRAND LATEN LIGGEN!
HIJ ZIT NOG VOL MET LUCHT, ZIE JE WEL? DIE BLIJFT VAST WEL DRIJVEN!
WE GAAN 'M METEEN PROBEREN!

Vervolg blz. 22

Beetjes en Baatjes van Donald Duck

BERG-PLAATS VOOR FIGUUR-ZAAGJES

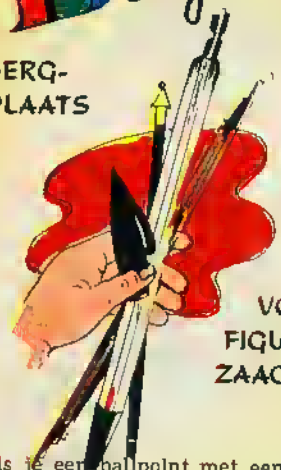

Als je een ballpoint met een uitneembare vulling hebt leeggeschreven, kun je hem nog uitstekend gebruiken als bergplaats voor figuurzaagjes. Je haalt de inktstift er uit en doet dan in het lege kokertje, dat je over houdt, de zaagjes. Met de puntbeschermer sluit je het kokertje af.
Als je op deze manier je figuurzaagjes bewaart, raken ze niet weg tussen allerlei andere losse spulletjes, terwijl bovendien de fijne tandjes van de zaagjes niet beschadigd kunnen worden, zodat je je figuurzaagwerk altijd zonder „horten en stoten" kunt uitvoeren.

KERSTCADEAUTJE PER GOLFSTROOM

Je hebt natuurlijk wel eens van de „Golfstroom" gehoord. Dat is een sterke zeestroming, die van de kust van Amerika dwars over de Atlantische Oceaan naar Europa stroomt en daar langs de kust naar het noorden trekt.
Nu was er een meneer in Amerika, die graag alle Europeanen een kerstcadeautje wilde geven, maar.... de kosten van het vervoer, die waren hem beslist te hoog. Wacht eens, dacht deze heer opeens, ik gebruik de Golfstroom. Dan komt het er vanzelf en het kost me niets. Zo gezegd, zo gedaan. Enige tijd geleden liet hij duizenden flesjes heerlijk ruikende parfum in de Golfstroom leeggoolen en.... hij verwacht nu dat deze verrukkelijke reukolie met Kerstmis langs Europa zal spoelen. Als je dus omstreeks de kerstdagen een lekker luchtje ruikt, weet je waar het vandaan komt.

NIEUW SOORT DIENSTBODEN

Nu even niet lachen! Een Engelse deskundige, die het beslist kan weten, heeft één dezer dagen gezegd, dat het over niet al te lange tijd mogelijk zal zijn apen op te leiden tot huispersoneel. Als je moeder dus om hulp verlegen zit, en ze moppert daarover wel eens, dan kun je haar nu alvast deze verblijdende mededeling doen. Bed opmaken, aardappels schillen, ramen lappen, alles gaan die apen voor ons doen. Een lekker kopje thee met een boterkoekje gepresenteerd door een aardig aapje is weer eens wat anders, hè?!

PAKJE VOOR MAN IN HET PARK

Een postbode in Los Angelos loopt nu al dagen door het Griffithpark op zoek naar een mijnheer, die hij een pakje moet bezorgen. Dat pakje komt van een Duitse dame. Zij had in de krant gelezen dat in het Griffithpark een zonderlinge heer rondzwierf, die niets meer met de wereld te maken wilde hebben.
De mevrouw in Duitsland kreeg zo'n medelijden met die man dat ze besloot, hem een pakketje met lekkere en nuttige dingen te zenden. Adres en naam waren haar echter niet bekend. Dus schreef ze maar: „Aan de man in het Griffithpark". Maar aangezien dit park ongeveer 10 kilometer in het vierkant is, loopt de postbode nog steeds naar de man te zoeken....

HERT MET DAS OM

De mensen in de omtrek van Driebergen zagen een poos geleden iets heel merkwaardigs. Er liep een jong hert in het bos met een das om. En nog wel midden in de zomer! Iedereen plekerde er over hoe dat nu toch mogelijk was. Uiteindelijk bleek het volgende gebeurd te zijn. Op een

dag in de droge maand juni had het hertje zo'n dorst gekregen, dat het zich bij een rivier had gewaagd om daar wat te drinken. De oever was daar echter nogal steil, het dier gleed uit en plonsde in het water. Twee flinke jongens, die het zagen gebeuren, weifelden geen moment. Ze gingen ook het water in en wisten het angstige dier op de kant te krijgen. Om het rillende hertje een beetje bij te laten komen, dekten zij het toe met een jasje en een das. Het duurde echter niet lang of het jonge dier voelde zich weer opperbest en.... nam een sprong en verdween in het kreupelhout.
Het jasje gleed van hem af. De das bleef echter om zijn hals zitten!

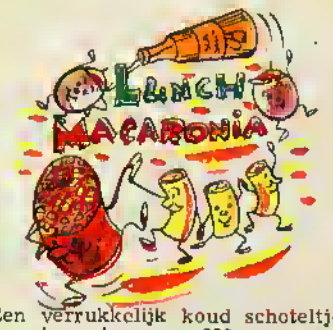

Een verrukkelijk koud schoteltje kun je maken van 250 gram gekookte, koud geworden macaroni, twee hardgekookte eieren, wat zout en krulden, een paar eetlepels slasaus en 100 gram, aan kleine blokjes gesneden boterhamworst. Doe de macaroni in een schaal, pel de eieren en maak ze met een vork heel fijn. Roer nu deze fijngemaakte eieren door de macaroni. Voeg daarna ook de worst, het zout en de krulden toe en schep tenslotte de slasaus door het mengsel. De macaroni smaakt heerlijk bij een boterham, maar is ook bij gekookte aardappelen een traktatie.

DE SPEUR

VAN ANGELA EN B

Na een uitbarsting van de vulkaan Vesuvius komen Angela en Berto Baroni in een weeshuis in Rome terecht. Mario, een jongen die daar ook zit, heeft het bed van de directrice scherp gesteld, zodat zij, toen ze er in stapte, er doorheen viel. Mario gaat dan naar haar toe en vertelt haar, dat Berto het gedaan heeft. Deze wordt in een donker hok opgesloten. Angela komt hem bevrijden en als ze op het punt staan het weeshuis te ontvluchten, horen ze bovenaan de trap de stem van de directrice.

BERTO knikte met zijn hoofd naar de deur van het slaaphok en mompelde: „Ze is hier binnen".

De directrice bedacht zich geen ogenblik. „Wacht, ik zal haar," zei ze vinnig en ze stapte het kamertje binnen. Dáár had Berto op gewacht. Met een zwaai gooide hij de deur achter haar dicht en snel draaide hij de sleutel in het slot om. Nu zat ze op haar beurt gevangen, maar Berto moest nu zien zo snel mogelijk weg te komen, want de opgesloten directrice schreeuwde moord en brand. „Welterusten!" zei Berto grimmig en dan rende hij naar de wasmand, want op het eind van de gang hoorde hij de deur van juffrouw Copax al open gaan.

„Wat is daar aan de hand?" klonk haar stem. Vlug greep Berto zijn zusje bij haar arm en samen renden ze de gang door naar de binnenplaats.

Gelukkig was de deur open, terwijl juffrouw Copa eerst haar kamer weer in moest om iets over haar nachtjapon aan te trekken. Toen ze

Met een zwaai gooide hij de deur dicht en draaide de sleutel om....

voor de tweede keer in de gang verscheen, waren Berto en Angela al verdwenen. Vanaf de binnenplaats zagen de kinderen nu ook licht aan gaan in één van de omliggende kamers. De portier was zeker wakker geworden. Aan de overkant van de plaats vonden ze de deur naar de gang en de vestibule. Het was hier pikdonker en op goed geluk tastte Berto de voordeur af. Ze hoorden haastige voetstappen op de binnenplaats en in de verte hoorden ze de stem van juffrouw Copa, maar boven alles uit de schreeuwende directrice in het strafhok.

„Vlug!" fluisterde Angela gejaagd. „Maak die voordeur open!" De deur zat blijkbaar op het nachtslot, maar nadat Berto de knop een paar keer snel heen en weer had gedraaid, sprong deze open en juist toen iemand het licht in de vestibule aandeed en de oude gangklok half twee sloeg, stonden Berto en Angela op de stoep. Met een harde smak trok de jongen de zware voordeur achter zich dicht en ze verdwenen in de duisternis.

„Waar gaan we naar toe?" fluisterde Angela hijgend.

„Dat weet ik nog niet, éérst moeten

Het spannende avontuur van twee Italiaanse kinderen geschreven door C. BUTNER en getekend door HANS KRESSE

we hier uit de buurt!" zei haar broer en hij trok haar bij haar hand verder.

Het was stil op straat. Een enkele maal hoorden ze het signaal van een auto in een zijstraat of de haastige voetstappen van een late wandelaar. Het was mistig. Als een donzen deken, die elk geluid scheen te smoren, hing de damp rond de straatlantaarns. Eenmaal kwamen ze een man tegen, die met zijn kraag hoog op, hen even aan keek. „Zo laat nog?" klonk het wat verwonderd, maar de kinderen antwoordden niet en de man haastte zich weer verder door de verlaten straat. Even later kwamen ze bij een groot hek, dat blijkbaar toegang gaf tot een park. Hier zouden ze het beste de nacht kunnen doorbrengen, overdacht Betro. In parken staan meestal banken.

„Laten we hier maar ergens gaan zitten. Als het licht wordt, zullen we wel zien wat we gaan doen."

Een bank was gauw gevonden en met een diepe zucht lieten ze zich er op neervallen. Lang zaten ze daar zwijgend naast elkaar. De kille mist deed hen huiveren en Angela zette de kraag van haar mantel op. „Wat nu?" vroeg ze en beetje angstig.

„We moeten zien, dat we de stad uitkomen," meende Berto en hij zuchtte diep. „De politie gaat ons hier misschien zoeken en dan brengen ze ons terug naar dat weeshuis!"

„Kunnen we niet terug naar Veroni?" opperde zijn zusje.

„We zouden kunnen kijken wat er overgebleven is," vond ook Berto. „Als we voorlopig maar in Napels konden komen, dan waren we er veel dichterbij."

Stil zaten ze daar, tegen elkaar geleund, op de bank in het mistige, vochtige park. Een lantaarn wierp een vaag schijnsel op de twee kinderen, twee eenzame figuurtjes, te midden van een groot, vreemd en duister park. Peinzend staarde Berto voor zich uit. De mist toverde glinsterende druppeltjes aan zijn wenkbrauwen. „We hebben geen geld," zei hij somber, „anders...."

„Anders?" herhaalde Angela, zonder haar broer aan te kijken. „Anders zouden we met de trein of met een bus kunnen gaan."

„Misschien kunnen we op de een of andere manier geld verdienen," zei Angela.

„Hoe zouden wij nou geld moeten verdienen, Angela?"

„Nou, kleine werkjes hier of daar," stelde ze voor. „Op het station misschien.... koffers dragen."

„Maar we moeten toch ergens wonen? We kunnen toch niet elke avond in dit park gaan zitten? Je zou hier gauw ziek worden, en als het straks winter wordt?"

Treurig schudde Berto z'n hoofd. Ja, dit waren problemen die ze niet voorzien hadden. Maar ze waren in elk geval weer vrij. Niemand om hen te commanderen, maar ook niemand om voor hen te zorgen.

„Goed, als het licht wordt gaan we naar het station. Misschien dat we daar iets kunnen verdienen, maar we moeten oppassen voor de politie," meende Berto. „Politie!" Plotseling sprong hij op en trok zijn zusje de struiken in, die achter de bank stonden. „Ik geloof dat ik een agent zag. Hij komt deze kant uit, daar ginds zag

TOCHT

ERTO

ik hem, onder die lantaarn!" Inderdaad hoorden ze nu voetstappen, en even later passeerde een agent de bank.
Even keek hij naar de bosjes, alsof hij meende daar iets verdachts gezien te hebben.

Stil zaten ze daar, tegen elkaar geleund, op de bank in het sombere, mistige park . . . .

Maar hij trok zijn pet eens dieper over zijn ogen en vervolgde zijn nachtelijke ronde door het park, misschien zijn laatste, voordat ook hij zijn warme bed zou kunnen gaan opzoeken.
Nadat de politieman uit het gezicht was verdwenen, kwamen de kinderen weer uit de natte bosjes te voorschijn.
„Het is koud," zei Berto bibberend, toen ze weer op de bank zaten.
Angela trok haar mantel uit en legde die voor de helft over de schouders van haar broer, terwijl ze zichzelf zo goed mogelijk met de andere helft tegen de kille damp beschermde.
Half wakend, half slapend zaten ze daar de rest van de nacht stijf tegen elkaar aangedrukt, tot ze plotseling een stem hoorden zeggen: „Hé daar, hebben jullie hier de hele nacht gezeten?"
Voor hen stond een man in een blauwe werkkiel en een stok in de hand.
Met 'n scherpe punt prikte hij verspreid liggend papier op, om het daarna in een zak te stoppen die hij over zijn schouders droeg.
Berto strekte zijn stijve benen en geeuwde luid, zonder de arbeider aan te kijken of hem antwoord te geven.

„Waar wonen jullie?" vroeg de man, terwijl hij naderbij kwam.
„Via Vorese!" loog Berto. Dat was de enige straatnaam in Rome die hij kende.
„En wat doen jullie hier al zo vroeg?" ging de man verder.
„Wij staan altijd vroeg op," was Berto's antwoord, terwijl hij Angela wakker schudde.
„Hebben jullie hier de hele nacht gezeten?" vroeg de man weer.
„De hele nacht? Welnee, wie gaat er nou de hele nacht in een koud en nat park zitten! Kom, we wandelen weer eens verder.... Goede morgen, baas!" zei Berto, terwijl hij zijn nog half slapende zusje met zich meetrok.
Met open mond staarde de man hen een ogenblik na, om dan, zijn schouders ophalend, weer met zijn werk in het park door te gaan.
„Zeker van huis weggelopen...." peinsde hij. „Ze zullen wel weer gauw terugkeren, als ze honger beginnen te krijgen."
Berto en zijn zusje slenterden slaperig en verstijfd het park uit en een brede straat in, waar het verkeer op gang begon te komen.
De mist was gedeeltelijk opgetrokken en de eerste warme zonnestralen kwamen snel de damp geheel oplossen. Na een eind gelopen te hebben, kwamen ze langs een groentewinkel, waar twee mannen een vrachtauto aan het opladen waren.
Berto stapte resoluut op een van de mannen af en vroeg: „Kunnen we meehelpen, baas?"
Verbaasd staarde de man een ogenblik Berto aan en zei: „Jullie?"
De jongen knikte bevestigend. „We hebben een reuze honger en...."
„Dragen jullie die kistjes maar naar de wagen," zei hij en wees daarbij op een stapel kleine kistjes in de winkel, die gevuld waren met verse groenten en heerlijke vruchten.
Berto en Angela stapten onmiddellijk de winkel binnen en begonnen ijverig de kistjes naar de gereedstaande auto te brengen.
„Hier kunnen we wat verdienen," fluisterde Berto, toen een van de mannen hen goedkeurend toeknikte.
Onder hun vlugge handen werd de stapel kistjes snel kleiner.
Zowel Angela als haar broer sjouwden als paarden, terwijl de beide mannen de kistjes op de vrachtauto laadden.
„Jullie kunnen flink werken!" prees de andere

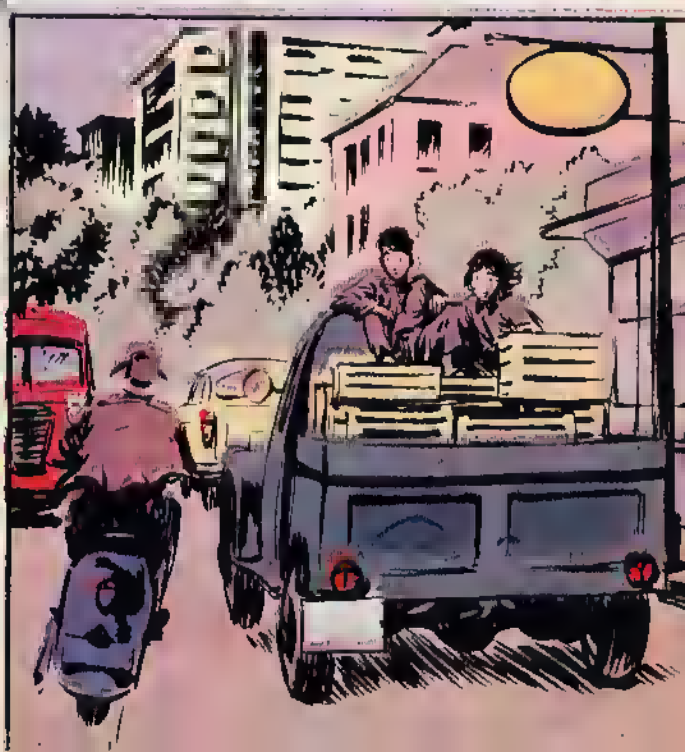

Ze gingen op de kistjes bananen en groenten zitten en zo reden ze naar het station . . . .

man hen, terwijl hij weer een kistje van Angela overnam. „Wonen jullie hier in de buurt?"

„Ja, meneer," antwoordde Berto, die juist met een kistje op zijn schouder kwam aanlopen. „Hier dichtbij."

„We laden hier elke morgen," verklaarde de man. „We kunnen 's morgens best een paar rappe handen gebruiken!"

De laatste kistjes bleken alle bananen te bevatten en toen Berto het laatste kistje op de wagen had geplaatst zei hij: „Is dat alles, baas?"

„Als jullie willen kunnen jullie meerijden naar het station. Daar moeten al deze kistjes in de trein geladen worden."

„Het station? Waar gaan ze dan naar toe?" wilde Berto direct weten.

„Alles gaat naar Napels," was het antwoord. „Komen jullie maar mee, dan kunnen jullie nog wat verdienen!"

Berto bedacht zich geen ogenblik en knikte enthousiast van ja en gaf zijn zusje snel een teken op de auto te klimmen. Ze gingen op de kistjes bananen en groenten zitten en zo reden ze nu de stad door.

„Zou ik....?" zei Angela aarzelend en ze wees op de bananen. „Ik heb honger."

„Wel ja, er zijn er genoeg," vond Berto en beiden deden zich nu te goed aan de heerlijke vruchten, terwijl de twee mannen voor in de vrachtauto rustig verder reden, zich niet bewust dat één van hun kistjes, als ze bij het station kwamen, lang niet meer voldeed aan het voorgeschreven gewicht.

De vrachtwagen reed achter het station om en stopte bij een hoog ijzeren hek.

Een van de mannen stapte uit en toonde de portier bij het hek een papier, waarop deze de chauffeur een teken gaf om door te rijden.

Ze reden nu het goederenemplacement op, waar een lange goederentrein stond te wachten. Men was al druk in de weer met het laden van de wagons en een stationsbeambte wees de chauffeur waar hij zijn lading moest deponeren.

„Alles moet in deze wagon," riep een van de mannen Angela en Berto toe.

Onmiddellijk klommen ze van de wagen af en begonnen de kistjes, die de beide mannen op het emplacement zetten, in de treinwagon te dragen.

„We gaan met deze trein mee naar Napels!" bromde Berto zijn zusje in het oor.

„Maar dat mág toch niet....?" merkte zijn zusje een beetje angstig op.

„Er mag zoveel niet. Heb jij geld om een treinkaartje te kopen. Hoe komen we hier anders vandaan? Wil jij naar dat weeshuis terug? Nee toch zeker!" en Berto knikte haar bemoedigend toe. „Wacht maar, ik zal je wel een teken geven!"

De beide mannen laadden de kistjes sneller van de wagen dan de beide kinderen ze in de wagon konden dragen.

Vooral voor Angela was het een zwaar karwei, maar dapper hield ze vol tot alle kistjes keurig opgestapeld in de goederenwagon stonden.

Op dat moment kwam de beambte weer. Hij tekende een formulier af en overhandigde dit aan een van de mannen.

„Goed gewerkt, kinderen," zei een van hen en haalde wat los geld uit zijn zak.

Hij gaf ieder honderd lires (60 cent) en zei: „Als jullie willen, kunnen jullie morgen ook wat verdienen. Elke morgen verzenden we groenten en fruit naar Napels."

„Goed, baas," antwoordde Berto, maar in zijn hart wist hij wel beter.

Morgen om deze tijd hoopte hij met zijn zusje in Napels te zijn, na een lange treinreis, die hun gratis door deze goederentrein zou worden aangeboden.

„Eh.... rijden jullie mee terug?" vroeg een van de mannen, terwijl hij weer achter het stuur plaats nam.

Berto maakte echter een afwerend gebaar. „We werken hier nog wel wat! Tot morgenochtend, baas!" riep hij de chauffeur vrolijk toe.

Even later reed de vrachtauto het grote hek weer door, ditmaal zonder lading maar óók zonder Angela en Berto.

Nog voordat de vrachtauto het hek door was, waren beide kinderen al in de goederenwagen gesprongen en hadden ze zich haastig verstopt tussen de hoog opgestapelde kistjes.

Bij het stapelen had Berto een mooi schuilplaatsje in de hoek vrij gehouden waar ze vlug inkropen. In een andere hoek lag een groot zeildoek en het duurde niet lang of Berto had het doek in hun schuilplaats gebracht, zodat ze lekker zacht zaten.

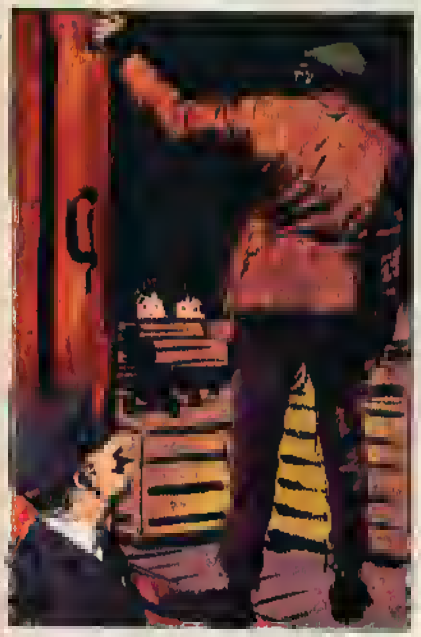

„Heb je hier ergens twee weeskinderen gezien?" klonk een zware stem....

„Ze vinden ons hier nooit....!" meende Berto en op de kistjes met bananen wijzend: „En genoeg te eten hebben we ook!"

Buiten hoorden ze opeens stemmen: „Waar zijn die twee kinderen gebleven? Ze zijn niet weer met die vrachtwagen mee terug gereden."

„Weet ik het?" antwoordde een ander. „Ik heb geen tijd. Ik moet weg," en de beambte verdween haastig.

De wagondeur, die Berto voorzichtig had dicht geschoven, werd plotseling weer geopend en een treinarbeider stapte naar binnen.

Hij keek even in de wagon en loerde daarna over de stapel kistjes heen precies in de schuilplaats die Berto zo zorgvuldig had opgebouwd.

„Hé, wat voeren jullie daar uit?" riep hij, toen hij Angela en Berto zag weggedoken achter de stapels kistjes.

„Wij? Eh.... niks, meneer," stamelde Berto teleurgesteld.

„Zijn jullie niet van een weeshuis? Dat zijn toch weeshuiskleren die jullie aan hebben?" vroeg de man en met grote ogen van verbazing staarde hij de kinderen een ogenblik aan.

Berto antwoordde niet maar zijn zusje fluisterde met biberende stem: „We willen niet weer terug naar het weeshuis meneer. We gaan naar Napels!" We zijn bang voor de directrice van het weeshuis. Als wij terugkomen, dan sluit ze ons op in het strafhok."

Plotseling klonk buiten een zware stem: „Heb je twee weeskinderen gezien? Ze zijn gesignaleerd, rijdend op een vrachtwagen, richting station. Alle twee in weeshuiskleren. Zover ik ingelicht ben, hebben ze geholpen bij het laden van groenten en fruit. Ze moeten dus hier in de buurt zijn geweest. De vrachtwagen is zonder hen weggereden."

Even scheen de arbeider na te denken, maar dan antwoordde hij vriendelijk: „Het spijt me, agent, maar ik heb niets gezien."

Hij stapte de wagon weer uit en sloot de zware deur achter zich.

„Arme drommels...." mompelde hij, terwijl een glimlach over zijn verweerde gezicht kwam.

Even later zette de lange goederentrein zich langzaam in beweging.

Zou het Angela en Berto lukken om onopgemerkt in Napels te komen? De volgende week lees je hier meer over!

OLLE KAPOEN EN DE PLAGIAAN

PUK TOFFEL HAD GEPROBEERD DE PLAGIAAN TE VANGEN DOOR DE BOOM, WAARIN DIT LASTIGE DIER WOONDE, MET LIJM IN TE SMEREN. MAAR HET BEEST HAD ZICH LOSGERUKT EN 'S NACHTS STAL HET DE LIJMPOT UIT DE SCHUUR VAN DE KOLOSSER. TOEN OLLE EN PUK DE VOLGENDE DAG DE KOBOSSER WILDEN HELPEN BIJ ZIJN WERK IN HET BOS, ONTDEKTEN ZE, DAT DE GEREEDSCHAPPEN MET LIJM WAREN INGESMEERD. OLLE BLEEF KLEVEN AAN EEN KRUIWAGEN EN PUK KON EEN HARK NIET MEER LOSLATEN. INTUSSEN ZAT DE KOBOSSER HULPELOOS VASTGEPLAKT IN ZIJN STOEL, TERWIJL DE PLAGIAAN DE HELE LIJMPOT OVER HEM LEEGGOOT. MET EEN GEWELDIGE RUK WIST DE KOBOSSER ZICH TE BEVRIJDEN, HIJ ROLDE DOOR DE STRUIKEN EN TOEN HIJ OPSTOND, WAS HIJ HELEMAAL BEPLAKT MET STENGELS, GRAS EN BLADEREN GEEN WONDER DAT OLLE EN PUK VRESELIJK SCHROKKEN EN IJLINGS DE BENEN NAMEN, TOEN ZIJ HEM ZAGEN.

DE BOSGEEST ZIT ONS NOG STEEDS ACHTERNA!

VLUG, MIJN HUIS BINNEN EN DAN...

HEE, WAT DOEN JULLIE TOCH GEK!

...DE DEUR OP SLOT, PUK!

IK KAN NIET MIJN HANDEN ZITTEN VASTGEPLAKT.

DE MIJNE OOK! TJONGE, WAT SCHREEUWT DIE BOSGEEST. MAAR DAT LIJKT WEL...

LAAT ME ERIN, SUKKELS!

...DE STEM VAN..

DE KOBOSSER, DIE TOCH AL IN EEN SLECHT HUMEUR WAS, WERD HELEMAAL KWAAD, TOEN HET TWEETAL HEM BUITENSLOOT. WOEDEND SCHOPTE EN DUWDE HIJ UIT ALLE MACHT TEGEN DE DEUR, TOTDAT PLOTSELING...

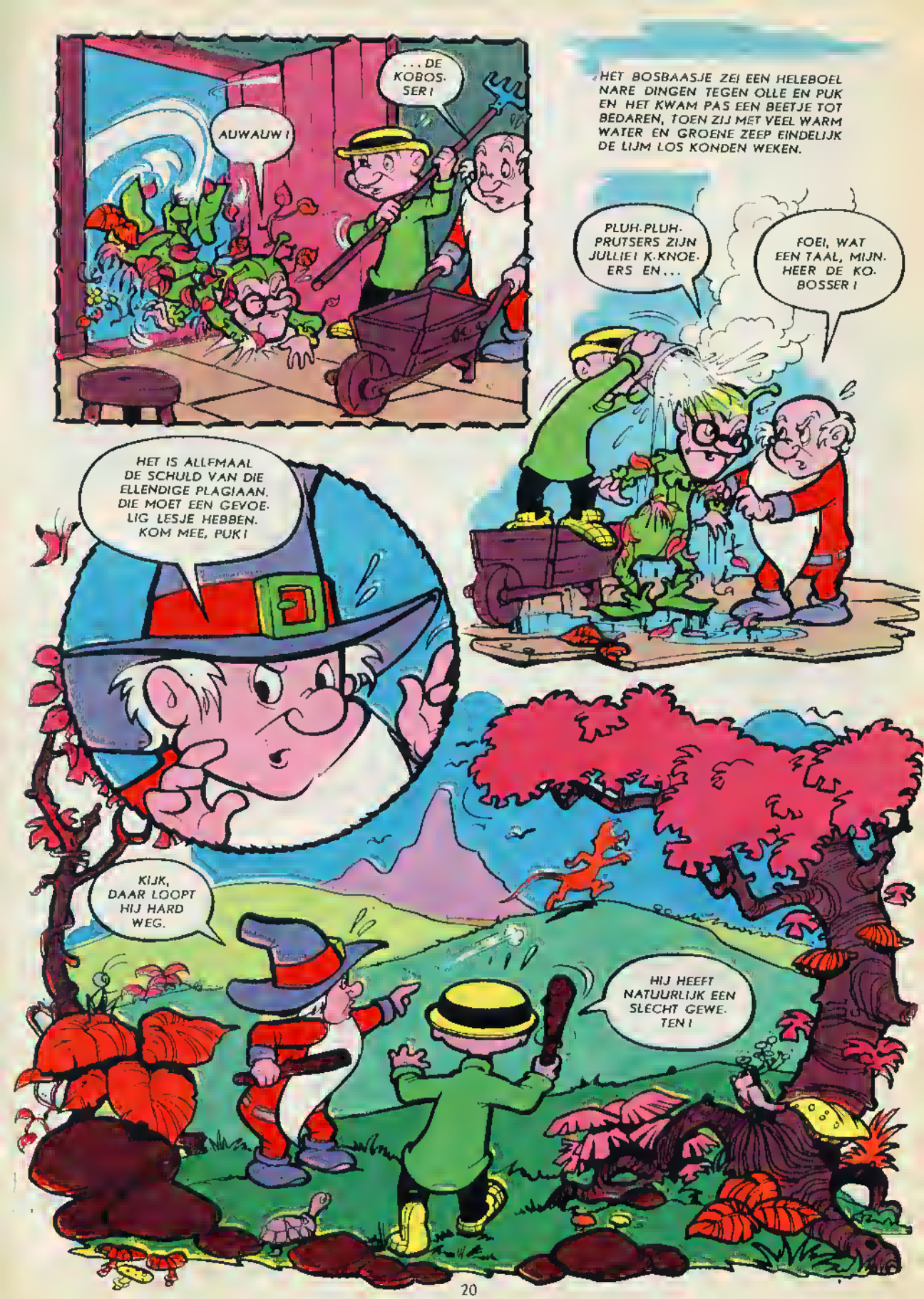
AUWAUW!
...DE KOBOS-SER!
HET BOSBAASJE ZEI EEN HELEBOEL NARE DINGEN TEGEN OLLE EN PUK EN HET KWAM PAS EEN BEETJE TOT BEDAREN, TOEN ZIJ MET VEEL WARM WATER EN GROENE ZEEP EINDELIJK DE LIJM LOS KONDEN WEKEN.
PLUH-PLUH-PRUTSERS ZIJN JULLIE! K-KNOE-ERS EN...
FOEI, WAT EEN TAAL, MIJN HEER DE KO-BOSSER!
HET IS ALLEMAAL DE SCHULD VAN DIE ELLENDIGE PLAGIAAN. DIE MOET EEN GEVOE-LIG LESJE HEBBEN. KOM MEE, PUK!
KIJK, DAAR LOOPT HIJ HARD WEG.
HIJ HEEFT NATUURLIJK EEN SLECHT GEWE-TEN!

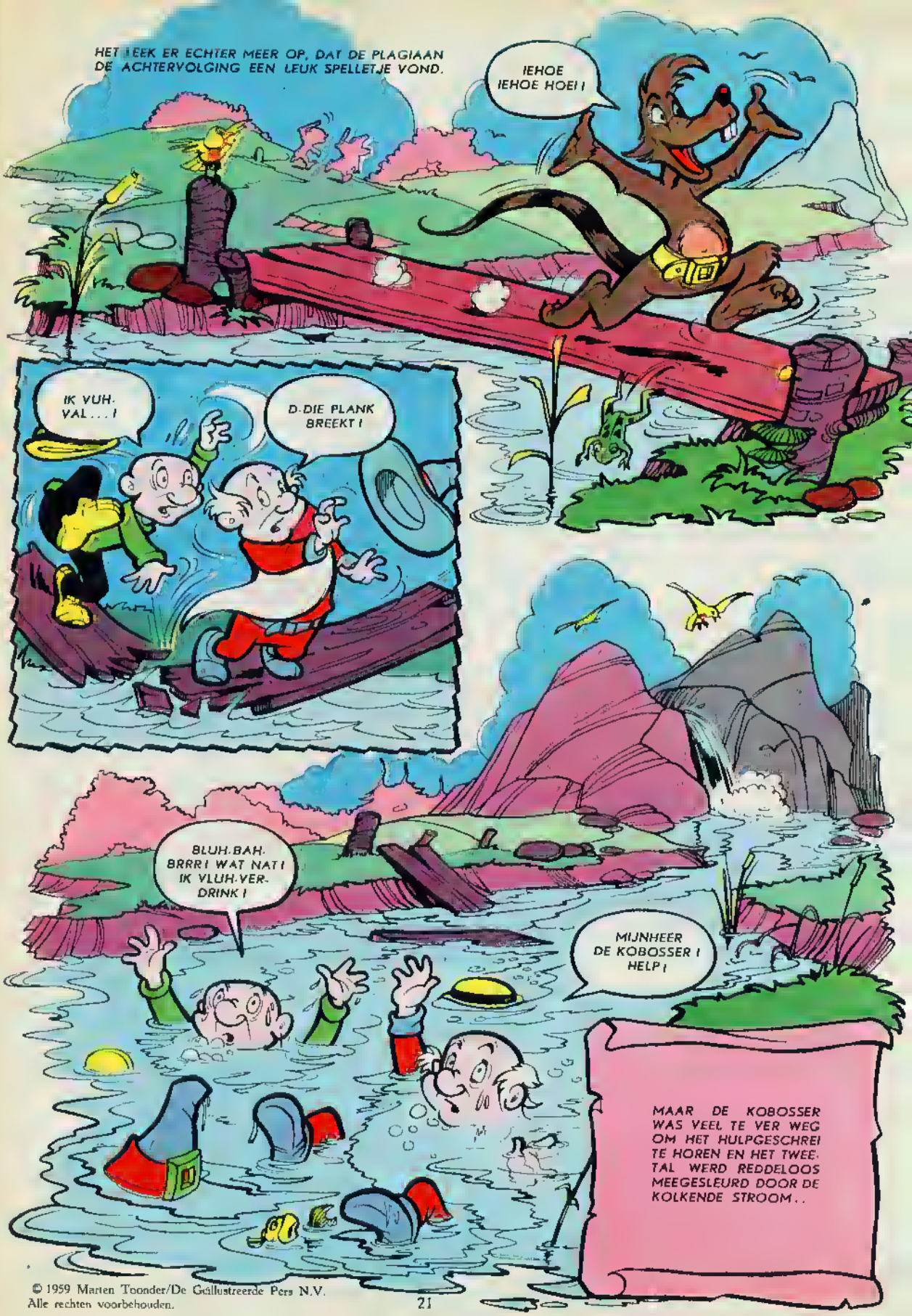

© 1959 Marten Toonder/De Gallustreerde Pers N.V.
Alle rechten voorbehouden.

Vervolg van blz. 14

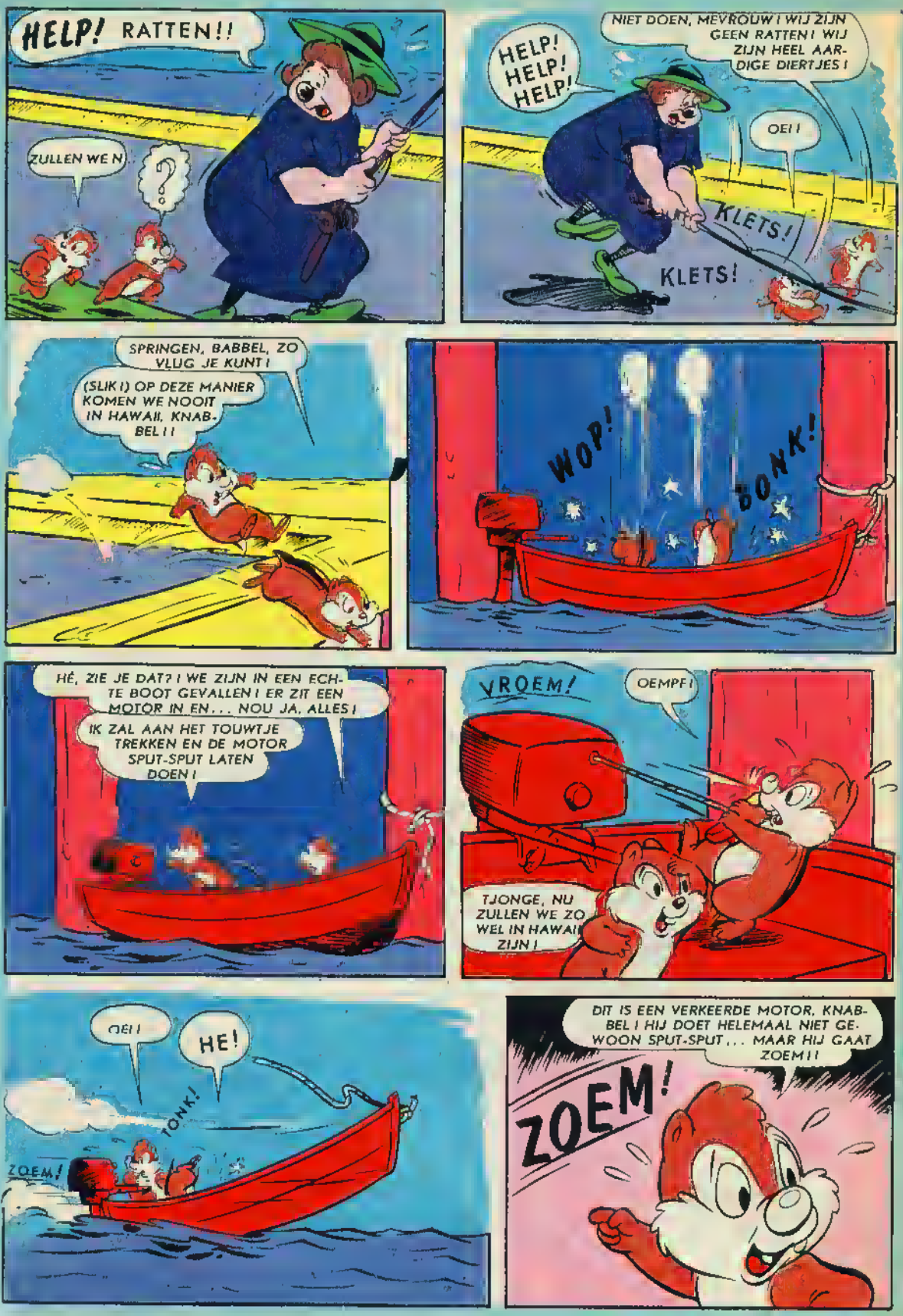

STOPPEN!! LANGZAMER VAREN! VOORUIT DAN TOCH, BABBEL, WE MOETEN OMDRAAIEN ANDERS KOMEN WE MET E BOOT OP HET STRAND!
TJA, MOET JE EVEN HOREN... IK WEET ECHT NIET HOE JE ZO'N DING BESTUURT HOOR!
KLETS!
KLETS!
ZOEM!

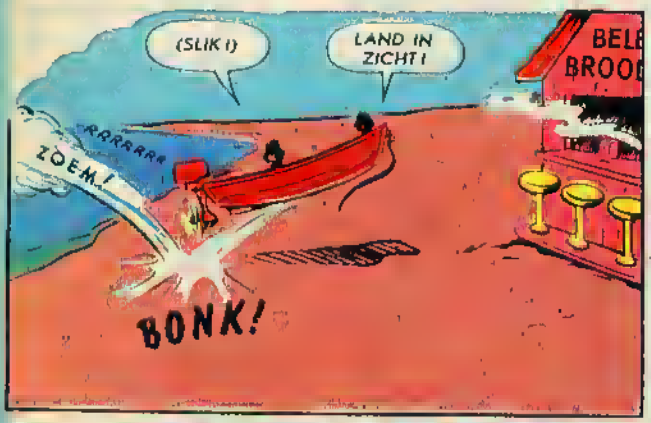
(SLIK!)
LAND IN ZICHT!
BELE BROOD
RRRARRR
ZOEM!
BONK!

KR-RAK!

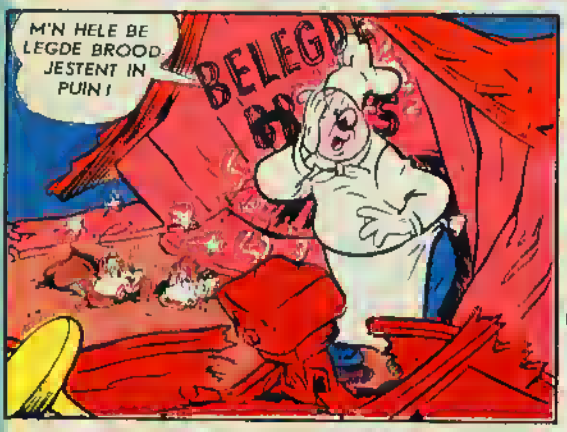
M'N HELE BELEGDE BROODJESTENT IN PUIN!
BELEGDE BROODJES

MAAR IK ZAL JULLIE WEL KRIJGEN! STELLETJE ZONDAGRIJDERS DAT JULLIE ZIJN!
(SLIK!) IK HEB ER OPEENS HELEMAAL GEEN ZIN MEER IN OM NAAR HAWAII TE GAAN, KNABBEL!
NEE... IK EIGENLIJK OOK NIET BABBEL!

ZODAT, EVEN LATER...
NOU, ALLES BIJ ELKAAR VIND IK HET NIET EENS ZO'N VERVELENDE SLEUR OM IN HET PARK VOOR PINDA'S TE MOETEN WERKEN!
IK OOK NIET! VOORUIT, DAAR KOMEN ZE AAN! WE GAAN WEER LIEF DOEN!
OCH, KIJK EENS WAT EEN SCHATTIGE BEESTJES DAAR ZITTEN, AMALIA!
JA, WE ZULLEN ZE WAT PINDA'S GEVEN!

WALT DISNEY

DE DRIE KLEINE BIGGETJES

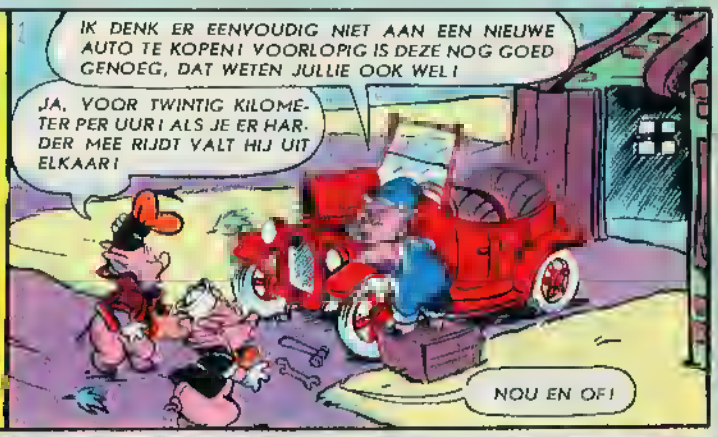

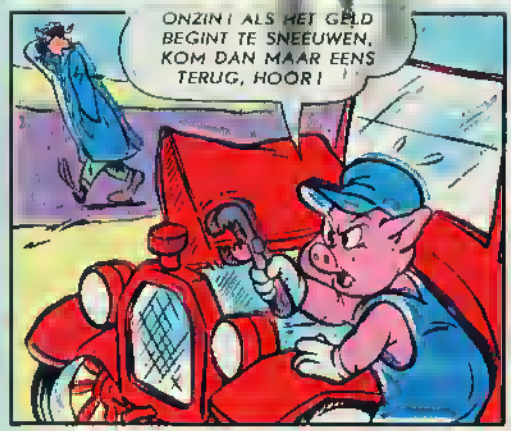

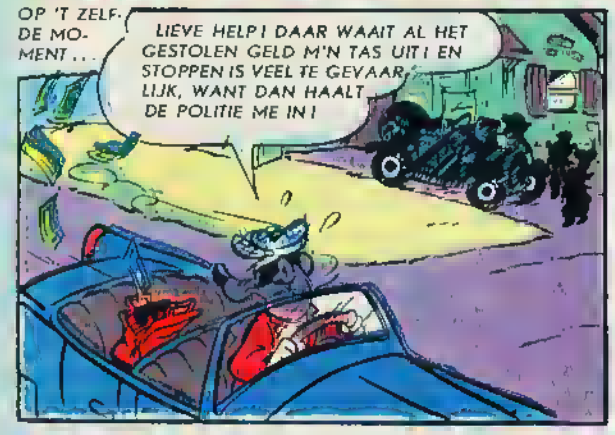

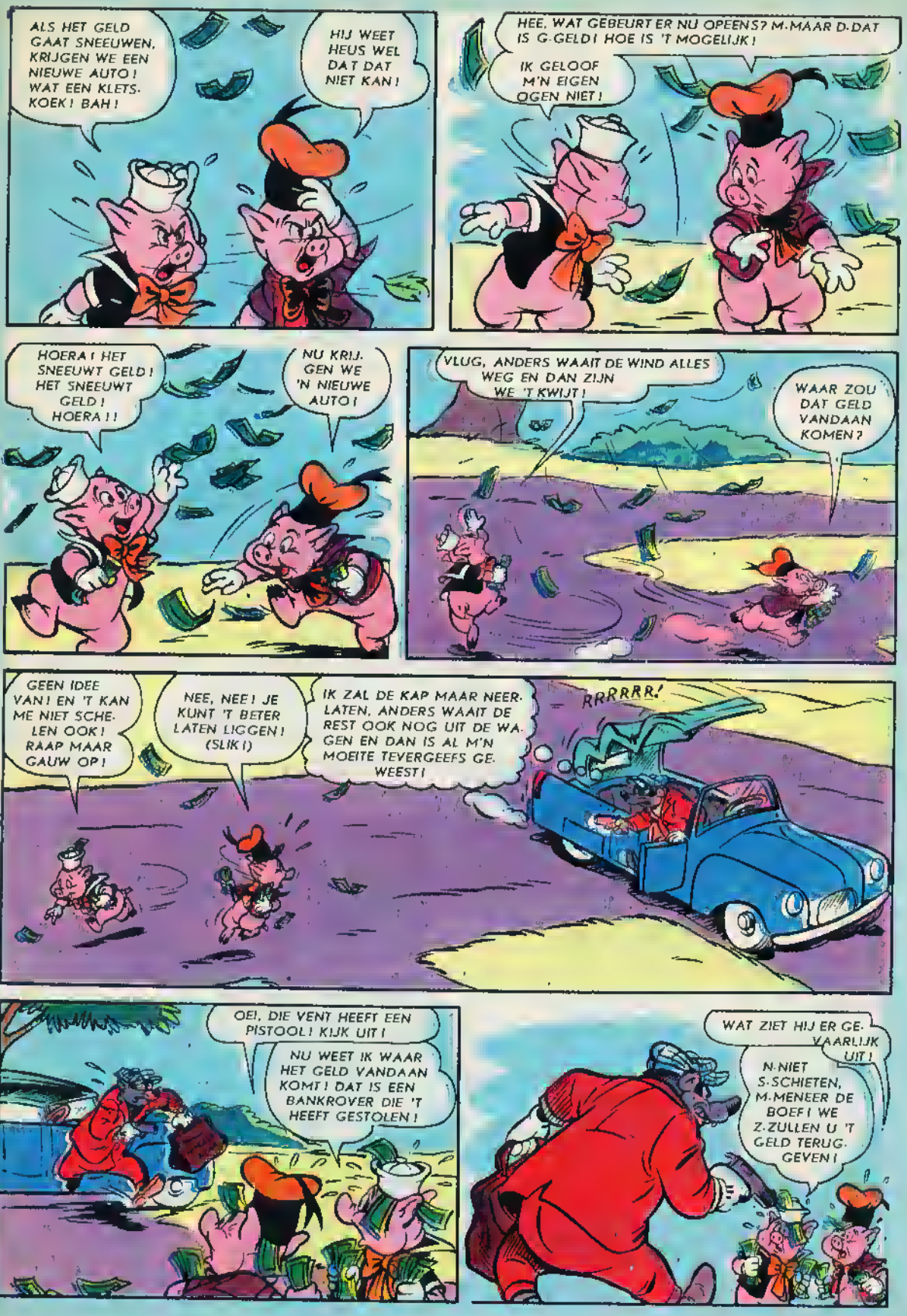
ALS HET GELD GAAT SNEEUWEN, KRIJGEN WE EEN NIEUWE AUTO! WAT EEN KLETSKOEK! BAH!
HIJ WEET HEUS WEL DAT DAT NIET KAN!
HEE, WAT GEBEURT ER NU OPEENS? M-MAAR D-DAT IS G-GELD! HOE IS 'T MOGELIJK!
IK GELOOF M'N EIGEN OGEN NIET!
HOERA! HET SNEEUWT GELD! HET SNEEUWT GELD! HOERA!!
NU KRIJGEN WE 'N NIEUWE AUTO!
VLUG, ANDERS WAAIT DE WIND ALLES WEG EN DAN ZIJN WE 'T KWIJT!
WAAR ZOU DAT GELD VANDAAN KOMEN?
GEEN IDEE VAN! EN 'T KAN ME NIET SCHELEN OOK! RAAP MAAR GAUW OP!
NEE, NEE! JE KUNT 'T BETER LATEN LIGGEN! (SLIK!)
IK ZAL DE KAP MAAR NEERLATEN, ANDERS WAAIT DE REST OOK NOG UIT DE WAGEN EN DAN IS AL M'N MOEITE TEVERGEEFS GEWEEST!
RRRRRR!
OEI, DIE VENT HEEFT EEN PISTOOL! KIJK UIT!
NU WEET IK WAAR HET GELD VANDAAN KOMT! DAT IS EEN BANKROVER DIE 'T HEEFT GESTOLEN!
WAT ZIET HIJ ER GEVAARLIJK UIT!
N-NIET S-SCHIETEN, M-MENEER DE BOEF! WE Z-ZULLEN U 'T GELD TERUGGEVEN!

SAPPERLOOT, DAAR KOMT DE POLITIE AAN! IK KAN HIER NIET BLIJVEN STAAN! IK MOET ER ONMIDDELLIJK VANDOOR!
DAN MOETEN JULLIE MAAR MEE DE WAGEN IN! ER ZIT NIKS ANDERS OP!
NU ZIJN WE VERLOREN!
HELP! HELP!
EN VERROER JE NIET, ANDERS GAAT M'N SCHIET-IJZER AF! ALS IK IN VEILIGHEID BEN GEVEN JULLIE ME DAT GELD NETJES TERUG!
JA, N-NATUURLIJK, M-ME-NEER DE BOEF! NA-TUURLIJK!
MM-SLIK!
HIJ HEEFT TWEE KLEINE BIGGETJES MEE IN Z'N WAGEN GENOMEN, HIJ DENKT ZEKER DAT WE DAN NIET DURVEN TE SCHIETEN!
GOED IDEE VAN MIJ, OM JULLIE MEE TE NE-MEN. NU VINDEN DIE AGENTEN HET VEEL TE GEVAARLIJK OM MIJN BENZINETANK OF BANDEN LEK TE SCHIETEN. MAAR ZE KOMEN WEL EEN BEET. JE TE DICHTBIJ . . .
IK BEN ZO BANG! WAT MOETEN WE TOCH BE-GINNEN? IK WEET ME GEEN RAAD!
EENS KIJKEN . . . WAT KAN IK DOEN?
OP
NEER
KUN JIJ AAN DIE KNOP KOMEN OM HET DAK OP TE LICH-TEN, ZONDER DAT DIE BOEF HET MERKT? DAT IS MISSCHIEN ONZE REDDING! DOE JE BEST, IK HOOP DAT HET ZAL LUK-KEN! VOORUIT!
J-JA, IK ZAL 'T P-PRO-BEREN . . . M-MAAR . . .

HÉ, HET DAK GAAT OMHOOG! HOE KAN DAT NOU? EN IK HEB NIET EENS...
STRAKS VLIEGT WEER M'N GELD DE WAGEN UIT! IK MOET HET DAK GAUW NEERLATEN. DIT OPONTHOU. KOMT ME NU HELEMAAL NIET GELEGEN!
GAUW! LAAT HET DAK NAAR BENEDEN KO-MEN!
ZO, MENEER, NU ZIT JE FIJN IN DE KLEM. ZIE MAAR DAT JE LOS KOMT!
KIJK UIT, ANDERS BOTS JE TEGEN DIE AUTO DAAR!
KRRAK!
ACH, WAT JAMMER! NU IS ONZE MOOIE AUTO HELEMAAL STUK! EN ER ZATEN JUIST NIEU-WE ZUIGERS IN. O, WAT EEN PECH!
HAHAHA!
DAT HEBBEN JULLIE MET OPZET GEDAAN! MAAR JULLIE MOETEN NIET DENKEN DAT IK NU TOCH EEN NIEUWE AUTO GA KOPEN, WANT DAN HEBBEN JULLIE 'T MIS!
MAAR, BROERTJE KNOR...
DAT HEBBEN JULLIE 'M NETJES GELEVERD, JON-GENS! ER STAAT JULLIE EEN HOGE BELONING TE WACHTEN!
ZIE JE WEL, KNOR? JE HEBT ZELF GEZEGD! ALS HET GELD SNEEUWT ZAL ER EEN NIEUWE AUTO KOMEN.
NOU, SNEEUWT HET GELD OF NIET? IS IE EVEN FIJN?

Weet je weetje!

JIJ EN HET ATOOM

Een halve eeuw geleden ontdekte mevrouw Curie dat in uraniumerts een stof zat, die heel sterke onzichtbare stralen uitzond, die net als röntgenstralen door allerlei stoffen heendrongen. Na jarenlang heel hard werken lukte het haar uit tienduizenden kilo's van dat erts een paar milligram — minder dan een speldeknop — van die geheimzinnige stof af te scheiden. Deze stof, die madame Curie „radium" noemde, bleek de wonderlijkste stof op aarde te zijn. Het gaf 250.000 maal zo veel warmte af als de verbranding van eenzelfde gewicht aan

steenkool opleverde; het gaf licht en zond stralen uit die evenals röntgenstralen door vele stoffen heendrongen en bepaalde ziekten konden genezen. Maar ook werkte radium als vergif en verbrandde het de huid.
Het kleurde diamanten, doodde bacterlën, maakte plantenzaden onontklembaar, elektriseerde de lucht en.... uiterst langzaam bleek het spontaan, dus zo maar uit zich zelf, over te gaan in het metaal lood en het edelgashellum.
Dit laatste was wel de vreemdste ontdekking, die natuurkundigen ooit hadden gedaan....

VORKEN ALS EVENWICHTSKUNSTENAARS

Voor deze werkelijk fantastische evenwichtsproef heb je twee gelijke, dus even zware vorken nodig. In een kurk prikken we een spijker, duwen de tanden van de vorken in de kurk en leggen het samenstel van metaal en kurk op de rand van het glas, zoals op de tekening is afgebeeld.
En hoe onmogelijk dit geval er ook moge uitzien, het blijft in evenwicht!

HOE WERKT RADIOPEILING?

Vooral bij mist en duisternis en als er geen zon of sterren zichtbaar zijn is radiopelling voor schepen en vliegtuigen een machtig middel om te bepalen, wáár ze precies zijn.
De ring, die je op schepen en vliegtulgen ziet, is de antenne van de radiopeil-lnrichting.
Wordt die ringvormige antenne langzaam rondgedraaid, dan is de ontvangst van een bepaalde zender, als de ring en de zender in één lijn liggen, op z'n hardst.
Bepaalt men op dezelfde wijze de richting van een andere zender, dan krijgt men twee elkaar snijdende richtingslijnen, waaruit de plaats van het schip of vliegtulg kan worden afgeleid. Vaak zijn het twee op

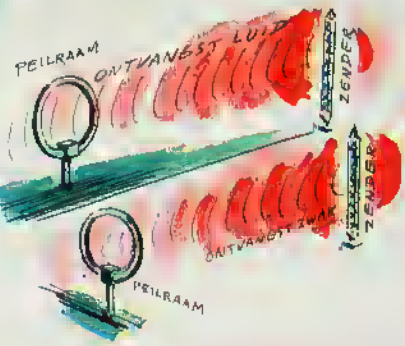

verschillende plaatsen gelegen kuststations, die volgens dat systeem de zender van een schip of vliegtuig „peilen" en het resultaat daarvan per radio aan het schip of vliegtuig doorgeven. In veel moderne radio's zit een ingebouwde „Ferrlet"-antenne. Ook die heeft dat zogenaamde „richteffect". Draai je het toestel tot de ontvangst op z'n hardst is, dan geeft de staafvormige antenne in de kast de richting van de zender aan.
Radio-amateurs houden soms „vossejachten", waarbij ze met draagbare peilontvangers naar een verborgen opgestelde zender zoeken. Wie daar als eerste in slaagt, is de winnaar.

ALS JE NUL KILO ZWAAR BENT...

Als je nul kilo zwaar bent, dan weeg je niks! Ben je lichter dan licht — ben je gewichtsloos! Kan dat? Ja, dat kan. In een zeer snel vliegtuig of in een ruimteraket kan het gebeuren dat door bepaalde snelheidsveranderingen of een bepaalde baan van voortbeweging de mens schijnbaar gewichtsloos wordt.
En echt gewichtsloos word je onderweg in een ruimteraket, als door de aantrekkingskracht van de maan of

de zon de aantrekkingskracht van de aarde teniet wordt gedaan. Lijkt je dat leuk, gewichtsloos te zijn? Vergis je niet. Zonder gewicht te zijn is ontzettend lastig. Bij de geringste beweging die je maakt.... zweef je omhoog tot je met een klap tegen de zolder komt.
Als je iets laat vallen.... valt het niet, maar blijft het in de lucht hangen. Je kunt zelf dus ook nooit vallen, maar het is ontzettend lastig om je voort te bewegen. Van lopen is geen sprake meer — het gaat gewoonweg niet! Je moet je van de ene plaats naar de andere trekken. En dan drinken! Als je een glas limonade schuin aan je mond zet, loopt het lekkere drankje niet zo maar in je mond!
Die gewichtsloosheid zal zo hinderlijk zijn dat men van plan is de ruimtevaarders met magnetische schoenen op een ijzeren vloer te laten lopen om ongelukken te voorkomen en de mensen met magnetische aantrekkingskracht het gevoel te geven, dat ze tenminste nog een beetje gewicht hebben!

TOM POES

EN HET WEERKRISTAL

TOM POES WAS IN HET BEZIT GEKOMEN VAN EEN VREEMD KRISTAL, WAARMEE MEN HET WEER KON BEINVLOEDEN. HET DING VEROORZAAKTE ZELFS EEN STORM, DIE HET HUISJE VAN TOM-POES VERWOESTTE. TERWIJL HEER BOMMEL EN TOM POES ONDER DE BROKSTUKKEN ZATEN OPGESLOTEN, MAAKTE PROFESSOR SICKBOCK ZICH UIT DE VOETEN MET HET KRISTAL.

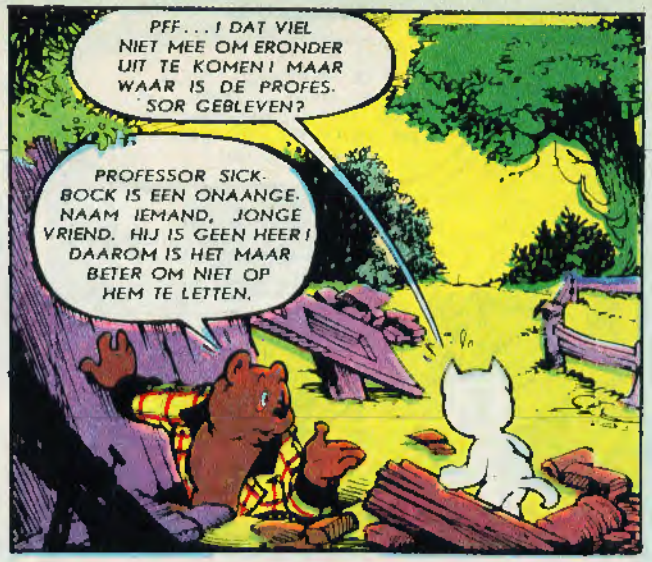

DAAR TREKT MIJN EERSTE ORKAAN OVER DE ZEEËN – IK DENK, DAT HET WEERBERICHT DIE NIET HEEFT VOORSPELD, HÈHÈHÈHÈHÈ!
EN HIER GING DE BOOSAARDIGE GELEERDE AAN HET WERK MET HET WEERKRISTAL.
HIER IS EEN BERICHT VAN DE STORMWAARSCHUWINGSDIENST. EEN ONVERWACHT OPGEKOMEN ORKAAN NADERT DE KUST. DE WEERKUNDIGEN STAAN VOOR EEN RAADSEL, WANT HET IS ONBEGRIJPELIJK, HOE DEZE HEVIGE STORM ZO PLOTSELING KON ONTSTAAN...
DAT IS NATUURLIJK HET WERK VAN BOMMEL EN TOM POES MET HUN WEERKRISTAL. DAT WEET IK VAN PROFESSOR SICKBOCK. IK LOOF DUIZEND FLORIJNEN BELONING UIT VOOR...
...VOOR DEGENE, DIE DE WEERPIRATEN BOMMEL EN TOM POES WEET TE GRIJPEN!
H-HOOR JE DAT TOM POES...?
PROFESSOR SICKBOCK HEEFT NATUURLIJK MET HET WEER GEKNOEID EN HIJ HEEFT ER VOOR GEZORGD, DAT WIJ DE SCHULD KRIJGEN.
HM.
D-DIE AGENT KIJKT NAAR ONS...!
WE MOETEN ER VAN DOOR GAAN! ALS HIJ ONS PAKT, HEBBEN WE GEEN KANS MEER DE PROFESSOR TE VINDEN!
HEER BOMMEL EN TOM POES, DIE JUIST LANGS HET POLITIEBUREAU LIEPEN, HOORDEN DE BULDERENDE STEM VAN DE COMMISSARIS.

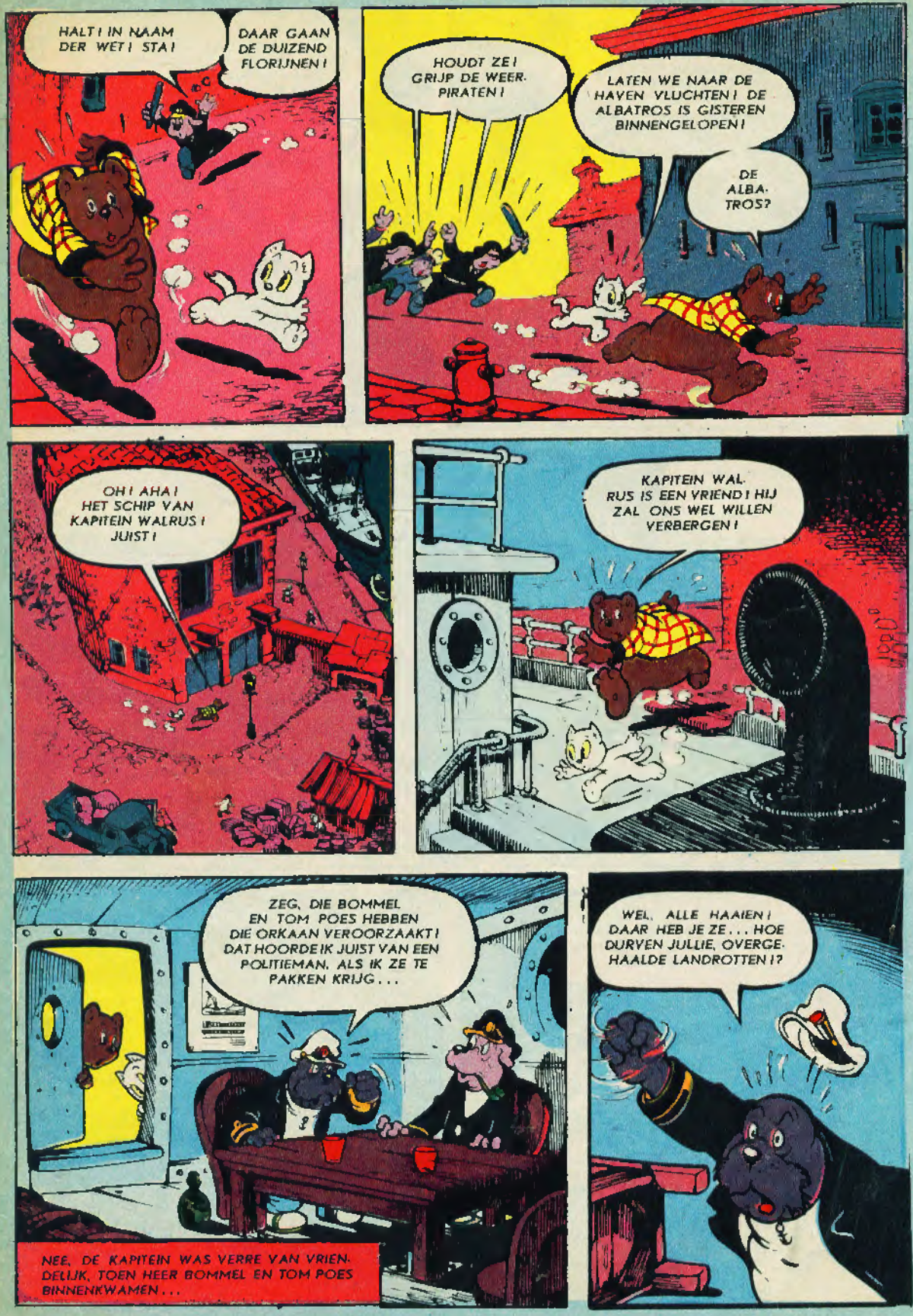
HALT! IN NAAM DER WET! STA!
DAAR GAAN DE DUIZEND FLORIJNEN!
HOUDT ZE! GRIJP DE WEER-PIRATEN!
LATEN WE NAAR DE HAVEN VLUCHTEN! DE ALBATROS IS GISTEREN BINNENGELOPEN!
DE ALBA-TROS?
OH! AHA! HET SCHIP VAN KAPITEIN WALRUS! JUIST!
KAPITEIN WAL-RUS IS EEN VRIEND! HIJ ZAL ONS WEL WILLEN VERBERGEN!
ZEG, DIE BOMMEL EN TOM POES HEBBEN DIE ORKAAN VEROORZAAKT! DAT HOORDE IK JUIST VAN EEN POLITIEMAN. ALS IK ZE TE PAKKEN KRIJG...
NEE, DE KAPITEIN WAS VERRE VAN VRIEN-DELIJK, TOEN HEER BOMMEL EN TOM POES BINNENKWAMEN...
WEL, ALLE HAAIEN! DAAR HEB JE ZE... HOE DURVEN JULLIE, OVERGE-HAALDE LANDROTTEN!?

© 1959 Marten Toonder/De Geïllustreerde Pers N.V.
Alle rechten voorbehouden.